

ÅTERFÖDELSE?

Reinkarnationsforskning är en mycket ung gren av den parapsykologiska vetenskapen. Pionjären och den ledande auktoriteten är en psykiater, professor Ian Stevenson vid Virginiauniversitetet i Charlottesville, USA; och det är också denne begåvade man som skrivit det förnämsta arbetet på området, "Twenty Cases Suggestive of Reincarnation" (20 fall som tyder på reinkarnation) vilket utkom 1966 och är en synnerligen grundlig och saklig genomgång av reinkarnationsproblemet. Förläggare: American Society for Psychical Research, 5 West 73rd Street, New York, N.Y. 10023, USA.

"20 fall" måste anses vara ett tungt vägande bidrag till livsåskådningsdebatten, och man tycker att ingen förståndig sökare borde gå förbi Stevensons material utan ett grundligt studium. Ändå har boken knappast fått någon större spridning. (Den finns inte på svenska, tyvärr, men på danska — kan rekvireras från Strubes paa Lille Triangel, København.) Det är, såvitt vi förstår, i stort sett bara bland de starkt parapsykologiskt intresserade som boken funnit läsare.

Ian Stevenson kan inte besvara frågan om människan överlever döden och återkommer till jorden i ny kroppslig gestalt, men det är hans mening att de samlade fakta ger åtskillig evidens åt reinkarnationsteorin. Men vad som framför allt gör "20 fall" till en central livsåskådningsbok, är att författaren på ett så bra sätt pekar på ett mycket viktigt problem, som existerar och som det borde vara angeläget för vetenskapen att grundligt penetrera: är

Professor Ian Stevenson.

det sant att människan lever mer än en gång? — Hur många vetenskapliga frågor är mer betydelsefulla än den?

1966, när boken kom ut, hade Stevenson kännedom om c:a 600 fall av reinkarnationstyp från olika delar av världen. Av dessa hade han själv och hans kolleger undersökt omkring 200. (Numer har antalet fall stigit till över tusen.)

Principen vid utväljandet av de 20 fallen har inte varit att ta med så starka exempel som möjligt utan att låta samlingen vara representativ för alla de undersökta fallen. Av den orsaken är inte alla 20 lika rika på detaljer eller lika väl bekräftade, men Stevenson upplyser att han har studerat ett 30-tal fall som är lika starka som de 10 bästa i boken.

Påståenden om tidigare liv förekommer över hela världen men mest i miljöer där tro på reinkarnation är

allmän. Ungefär hälften av de 600 fallen är således från sydöstasien (Indien, Ceylon, Thailand och Burma). Av de övriga är huvudparten från västra Asien (Turkiet, Syrien, Libanon) Europa och Brasilien. Endast ett fåtal hör hemma i Förenta staterna och Kanada men däremot flera i Alaska. Av de 20 fall som boken beskriver och diskuterar, är sju från Indien, tre från Ceylon, två från Brasilien, sju från Alaska och ett från Libanon.

Man kan givetvis fråga om inte påverkan från miljön i reinkarnationstroende länder ensam förklarar barns "prat" om tidigare liv. Men det är Stevensons bestämda intryck att en sådan förklaring inte alls är generellt tillämplig; det synes under alla förhållanden finnas något paranormalt i många av dessa fall. Man kan också förstå att det kan vara naturligare för en familj med

ett "reinkarnationsbarn" att tala om saken för en positivt inställd omgivning än i ett land där "själavandring" betraktas som österländsk vidskepelse. Och det finns många fall som antyder reinkarnation även i den kristna delen av världen.

*

Reinkarnationsforskningen är ett exempel på undersökning av **spontanfall**, som parapsykologin sysslar med och som skiljer sig mycket från laboratorieundersökningar av den typ som bland andra Rhine bedrivit. Studiet av spontana fall (— andra exempel på sådana: "Jürgenson-rösterna" och Ted Serios tankebilder) är vanskligt men kan till sist visa sig vara tacksammare och mer betydelsefullt än utforskningen av de svagare men mer kontrollerbara laboratoriefenomenen.

Ian Stevenson skriver att fall av reinkarnationstyp bör studeras så nära efter händelsernas begynnelse som möjligt, d. v. s. snarast efter det att barnet börjat tala om sitt tidigare liv. Intervjuer bör göras med så många vittnen som kan påträffas, och vittnena bör, om möjligt, utfrågas vid flera tillfällen med intervaller och av skilda undersökare och (i förekommande fall) olika tolkar. Av stor vikt är forskarens skicklighet som intervjuare. En del personer är mindre vederhäftiga; deras karaktär eller intelligens kan ha sådana brister att de blir otillförlitliga. Och människors minne är ofta osäkert, vilket kan medföra att de förvanskar de ursprungliga händelserna.

Vid jämförelser mellan olika vittnens utsagor och utsagor av samma vittne vid skilda tillfällen finner man misstämmler i c:a 10 procent av alla påståenden som görs, säger Stevenson, och han anser att detta procenttal är lågt och ökar tilliten i stort till de givna informationerna. Misstämmlerna rör nästan alltid bisaker. Vittnen kan t. ex. vara ense om att ett barn kände igen en viss gäldenär, som var skyldig barnets påstådda tidigare inkarnation pengar, men vara oense om vilken summa det gällde. Olikheter kan också uppkomma genom felaktig översättning av tolken; eller den utfrågade kan ha missförstått en fråga. Det gäller för forskaren att komma underfund med vad misstämmlerna beror på.

Men dessa fall som tyder på återfödelse består inte endast av muntliga uppgifter från barnet och vittnen. Beteendet hos den som minns och hans anhöriga och även med-

lemmarna av den påstådda tidigare inkarnationens familj har mycket stor betydelse. Stevenson kunde konstatera att barnets beteende i dessa fall mycket väl överensstämde med vad vittnena omtalade om det, och detta har stärkt honom i hans tillit till vittnenas uppgifter i övrigt om vad barnet sagt och som barnet för det mesta självt inte längre kunde erinra sig.

Ett mycket starkt inslag i bilden är barnets identifiering med den tidigare personen. Det har ofta en stark, känslomässig bundenhet till den familj som det säger sig ha tillhört i det föregående livet. Styrkan i identifieringen varierar. En del av barnen förnekar sin nuvarande identitet. Den lille säger kanske: "Kalla mig inte Fred! Jag heter John. Ni är inte mina föräldrar."

I fall av reinkarnationstyp gör barn, i allmänhet från två- till fyraårsåldern, upprepade påståenden med innebörden att de har verkliga minnen av ett tidigare liv, och de visar kännedom om personer och förhållanden som normalt skulle ha varit obekanta för dem. I många fall vill barnet bege sig till sitt påstådda tidigare hem, antingen för att stanna där eller för att bara besöka sina tidigare anförvanter. Det förekommer då ett familjärt beteende från barnet gentemot de föregivna tidigare anhöriga och känsloreaktioner såsom tårar, glädje, tillgivenhet, fruktan eller förbittring, som stämmer överens med den tidigare personens attityd, sätt och vanor.

Aldrig har det hänt, säger Stevenson, att något vittne sagt att barnets beteende inte stämde med den tidigare personens eller var annorlunda än man väntat sig, om det verkligen var den avlidne som kommit åter.

Identifieringen varar i allmänhet i flera år. Vanligen börjar minnena blekna före 10 års ålder under de första skolåren. Senare i sitt liv har personen i allmänhet ingenting kvar av minnena eller också bara fragment av dem.

*

Hur resonerar nu Stevenson kring dessa fall som pekar på återfödelse? Han utgår från att alla inte nödvändigt måste förklaras på samma sätt. Det kan hända att bedrägeri är den rätta förklaringen i ett fall, kryptomnesi i ett annat och återfödelse i ett tredje. Men man måste finna en tillfredsställande förklaring till samtliga och vid en förklaring av ett fall räkna med dess samtliga accepterade detaljer utan att bortse

från någon, hävdar han. Man måste också jämföra de skilda fallen och lägga märke till deras likheter.

För att komma till en lösning diskuterar Stevenson ingående några hypoteser. En av dem är bedrägerihypotesen. Men han finner den omöjlig (även om den någon gång kan vara den rätta). Man kan i de allra flesta fall inte finna att vare sig motiv eller möjlighet till bedrägeri förelegat. Varken barnen eller deras föräldrar har haft någon ekonomisk eller annan vinning av barnens påståenden om tidigare liv. De flesta familjerna har funnit publiciteten besvärande. Ett bedrägeri skulle många gånger förutsätta en omfattande komplott mellan åtskilliga människor — som de små barnen villigt och synnerligen trovärdigt spelat med i — med ett syfte eller en vinst som inte har kunnat upptäckas. I några av fallen har föräldrarna i flera år hållit tyst om barnets påståenden (som endast varit kända av några få personer) vilket starkt talar emot bedrägerihypotesen i de fallen.

Att det skulle vara fråga om tricks av barnen för att kompensera sig för fattiga och besvärliga levnadsförhållanden verkar också otroligt, anser Stevenson, och han ger flera skäl, som vi inte närmare skall gå in på här, bara nämna att i ett av fallen (Wijeratne) säger sig den som minns ha varit en viss hustrumördare, som avrättats — och en sådan identifiering kan knappast ha gett honom någon kompensation eller vinning av något slag.

En annan av Stevensons diskuterad hypotes är kryptomnesi, d. v. s. att barnet tycker sig minnas som egna upplevelser vad det fått reda på genom naturlig information från någon men sedan glömt bort den verkliga källan till kunskapen.

Kryptomnesi är inget obekant fenomen. Det har hänt att personer kunnat upprepa fragment av böcker eller annan information som de tagit del av årtal tidigare och glömt bort. Under trans har en del människor i detalj kunnat återge glömda upplevelser. Men i de flesta fall av kryptomnesi, där källan har identifierats, har det bara rört sig om en recitativ återgivning av tidigare erfarenhet. När identifiering förekommit, har det varit under trans, hypnos eller där planchette använts. Fall som tyder på reinkarnation är av annan typ: den tidigare och den nuvarande personen upplevs där som en och samma även av

det normala medvetandet.

Med kryptomnesi förklarar man varken barnets starka identifiering med den tidigare personen eller de födelsemärken eller kroppsliga deformiteter som finns i några av fallen och som synes ha samband med den tidigare personens dödsätt: ett barn har t. ex. födelsemärke på halsen och minns att det tidigare har varit en man som dödats med ett knivhugg på samma ställe på halsen.

Kryptomnesi kan knappast heller förklara barnens spontana igenkännande av någon person de mött i det föregående livet och användandet av dennes rätta namn. I en del fall har barn svarat rätt på sådana icke ledande frågor som: "Vet du vem jag är?", "Hur var vi släkt i ditt föregående liv?" Det är i allmänhet mycket svårt att känna igen en person efter muntlig beskrivning; ett igenkännande förutsätter ingående bekantskap med personens utseende.

Stevenson har ännu flera skäl mot kryptomnesihypotesen. Vi skall bara nämna hans upplysning att han inte har vetskap om något enda fall som kan tjäna som modell för den hypotesen som förklaring till fall av reinkarnationstyp: inte någon gång har källan till sådana här påståenden av barn kunnat påträffas och klart identifieras i den normala verkligheten.

Hur är det då med ESP (utanför-sinnlig varseblivning, d. v. s. telepati, klärvoajans, kläraudiens, retrokognition etc.)? Kan det förklara barnens uppgifter att de levat förut? Nej, åtminstone inte enbart ESP — möjligen ESP i förening med identifiering, där barnet integrerar den mottagna informationen så grundligt med sin personlighet att det kommer att tro att det är identiskt med den andre. Liksom när det gäller de tidigare hypoteserna, kan denna teori möjligen förklara några av fallen, men det finns flera fall som den uppenbarligen inte är tillämplig på.

Vad som talar mot hypotesen ESP i förening med identifikation är bl. a. det bestämda urval av informationer som det är frågan om: det är begränsat till en enda tidigare levande människas upplevelser. Det är svårt att förstå, anser Stevenson, att just denne döde utväljs som modell för identifieringen, och ingen annan. Med reinkarnationshypotesen uppstår inget sådant problem beträffande utväljandet av modell för minnena, utan där rör det sig om en och samma personlighet som levat två jordiska liv. ESP plus iden-

tifiering synes således vara en mer långsökt hypotes än återfödelse. — Dessa barn har för övrigt inte visat någon ovanlig ESP-förmåga. De är överhuvud taget helt som alla andra utom i det avseendet att de säger sig minnas tidigare liv. De visar inga speciella psykiska störningar eller avvikelser utan utvecklas helt normalt.

Allra svårast att förklara med ESP samt identifiering är kanske fall av fullständig personlighetsförändring, där en ursprunglig personlighet hos ett barn plötsligt — i samband med svår sjukdom — ersätts av en helt ny personlighet (ett nytt "jag") med annan identitetsupplevelse och andra minnen. Stevensons exempel på detta bland de 20 fallen är Jasbir.*) Den enklaste förklaringen är här besättelse, men när

personlighetsförändringen blir bestående, är det ju samtidigt fråga om en reinkarnation.

Till slut diskuterar Stevenson två hypoteser: besättelse och reinkarnation. Besättelse innebär ett partiellt och/eller tillfälligt övertagande av en kropp: En diskarnerad personlighet ockuperar en främmande kropp under en tid, varvid den helt eller delvis tränger undan kroppens rättmätige ägare, men den drar sig i allmänhet slutligen helt tillbaka och "återlämnar" kroppen.

Mot hypotesen besättelse (i motsats till verklig reinkarnation) har Stevenson flera invändningar, bl. a. anser han att fall med födelsemärken och kroppsliga deformiteter, som stämmer med den tidigare inkarnationens dödsätt, inte kan föränas med den hypotesen. Han kän-

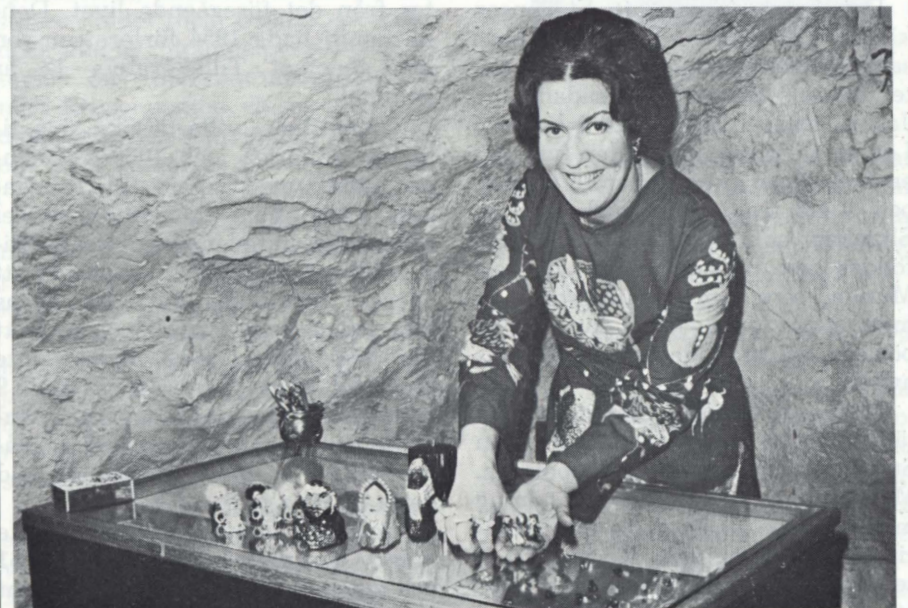
EXKLUSIVT KONSTHANTVERK

Postorderbeställning av originella prydnadssaker:

Konstnärligt smyckade stenar av skilda slag: "människor" och "djur" av stenar, prydda med mitror, glitter och pärlor; "insekter" som består av pärlor, monterade på havsstenar eller andra lustiga små stenar; fingerringar av äkta ädelstenar monterade på stomme av nysilver; vackra ikoner; porträtt av Mästarna så som jag (Mariana) ser dem klärvoajant.

MARIANAS PÄRLGROTTA

Kvarngatan 3
640 32 Malmköping
Tel. 0157/206 34

Mariana Lindbom i sin pärlgrotta omgiven av glittrande färgglada prydnadssaker.

ner till ett femtiotal sådana fall och har tillsammans med kolleger undersökt arton stycken.

Stevenson anser också att besät- telsehypotesen inte så väl förklarar att barnen, när de kommer till plat- sen för det påstådda föregående li- vet, ofta spontant börjar erinra sig nya detaljer som de förut inte nämnt. Man väntar sig, menar Ste- venson, att en diskarnerad ande, som besätter en annan människas kropp, har tillgång till informatio- ner om sitt eget riktiga jordeliv oberoende av var den besatta krop- pen befinner sig. Stevenson anser också att besättning svårigen kan förklara en del av de mindre fallen, där få informationer kommer fram droppvis som svar på särskilda sti- muli. — Denna del av Stevensons resonemang är det dock svårt att helt och hållet acceptera. Man kan ju nämligen mycket väl tänka sig att den besättande, diskarnerade an- den tar den nya kroppen i besittning mycket tidigt, kanske från födelse- ögonblicket, och sedan lever ett mycket naturligt liv i den, varvid den glömmer det mesta av vem den egentligen är men minns detaljer. I så fall finns ingen yttre skillnad mellan ett fall av besättning och ett fall av reinkarnation. Skillnaden be- står i att om det är besättning, så har anden orätmätigt eller av nå- gon tillfällighet övertagit en kropp, och i så fall är "återfödelsen" en onormal avvikelse från en regel; men om det är riktig reinkarnation, sker återfödelse enligt en naturlag och kan antas vara allmän.

Det kan nämnas att Stevenson känner till några fall, där ett barn sagt sig ha varit någon som dött ef- ter barnets födelse. (Ett sådant fall, Jasbir, finns bland de 20 i boken.) I ett av dem var intervallen fyra och en halv dagar, i ett annat 18 timmar och i ett tredje sex veckor. Ravi Shankar, som finns med i boken, föddes sex månader efter det att Munna, som han identifierade sig med, hade dött; hans nya kropp började alltså bildas innan Munna avlidit.

Efter en kritisk genomgång av tänkbara hypoteser återstår för Ian Stevenson reinkarnationshypotesen. Mot den har han ingen invändning men påpekar att även om det i prin- cip finns viss evidens för återföde- se, så betyder inte detta att vi vet att reinkarnation är sanning.

(Professor Stevenson vill gärna ha kännedom om fall där barn säger sig minnas tidigare liv och där de

berörda personerna vill samarbeta med honom i ett studium av fallets alla aspekter. Om någon av våra lä- sare känner till barn som minns, kan de skriva till Sökaren. Vi vidare- befordrar uppgifterna till dr. Nils- Olof Jacobson, som i sin tur kan in- formera Stevenson. — Viktigt är att barnens påståenden skrivs ned ome- delbart.)

FALLET GNANATILLEKA

Ett av Stevensons 20 fall gäller flickan Gnanatilleka Baddewithana, som föddes i februari 1956 på Cey- lon. Hon var ett år gammal när hon började prata om att hon hade an- nan far och mor, men först i tvåårs- åldern gjorde hon tydliga påståen- den om ett föregående liv: om far och mor, två bröder och flera syst- rar på annan plats. När Gnanatille- ka hörde talas om staden Talawake- le, sa hon att det var där som hen- nes far och mor bodde. Hon nämnde också namnet på några medlemmar av den tidigare familjen och beskrev var hennes förra hem var beläget.

Några personer som hörde talas om flickans påståenden, gjorde un- dersökningar och hittade en familj i Talawakele som motsvarade flic- kans beskrivning av sina anförvan- ter från det föregående livet. Den- na familj hade 1954 förlorat en son med namnet Tillekeratne, 12 år gammal.

Gnanatilleka ville besöka sina ti- digare anhängare, och 1960 tog hen- nes familj med henne till Talawa- kele, där hon igenkände en del byggnader i staden. Hon visade vä- gen till ett ställe där hon påstod att "deras" hus hade stått. Nu fanns inte huset kvar; familjen som bott där hade flyttat från platsen inte lång tid efter deras sons död 9 november 1954, och något samman- träffande mellan flickan och de på- stådda förra anhängarna skedde vid detta tillfälle inte.

Professor Stevenson undersökte fallet Gnanatilleka sommaren 1961 och talade då med flickan själv samt med medlemmar av hennes nuva- rande och påstådda tidigare familj. Han talade också med Tillekeratnes skollärare och med några ögonvitt- nen till Gnanatillekas igenkännande

Litteratur:

Ian Stevenson: Twenty Cases Suggestive of Reincarnation; American Society for Psychical Research, 1966. Dansk öve- sättning: Tyve tilfælde, der tyder på reinkarnation; Logos, 1970.

Nils-Olof Jacobson: Liv efter döden?; Zindermans, 1971.

Birgit Lange: Jordskred?; Sökarens För- lag, 1969.

*) Fallet finns beskrivet av Jacobson och Lange.

av anförvanter från det föregående livet.

De båda orterna, Hedunawewa och Talawakele, är belägna på ett avstånd av ungefär två och en halv svenska mil från varandra, men kommunikationerna mellan dem är obetydliga, upplyser Stevenson. De båda familjerna säger sig ha varit helt obekanta med varandra, innan flickans påståenden började under- sökas. Ingen medlem av familjen i Talawakele hade någonsin varit i Hedunawewa, och familjen i Hedu- nawewa hade mycket liten känne- dom om staden Talawakele.

Stevenson har gjort upp en för- teckning över de 34 viktigaste, be- kräftade påståenden som Gnanatil- leka gjorde enligt skilda vittnens in- tyg. I fyra spalter lämnas uppgifter om a) ett påståendes innebörd, b) informantens eller informanternas namn, c) namn på den eller de som bekräftat påståendets riktighet samt d) kommentarer.

Gnanatilleka gjorde bl. a. följän- de riktiga påståenden om sitt liv som pojken Tillekeratne.

Fadern var postman.

Hennes (Tillekeratnes) broder blev en gång biten av en hund.

Hon hade sett drottning Elizabeth köra förbi i ett tåg.

Det fanns inga kokosnötter i Ta- lawakele.

Hon brukade åka till skolan med ett tåg som for genom en tunnel.

Hennes Talawakele-moder var fetlagd.

Familjens hus var beläget mellan busshållplatsen och postkontoret.

Hon hade tillsammans med någ- ra munkar bestigit Adam's Peak, det högsta berget på Ceylon.

Hon igenkände den plats där fa- miljens hus hade stått. Hon sa: "Det

finns inte här nu, men det låg här förut."

Hon igenkände en lärare, som aldrig hade gett henne någon be- straffning.

Men hon kände inte igen en viss Asoka och en viss Tilak, lärare, som inte varit vid skolan, när Tilleke- ratne var elev där.

Hon kunde beskriva området mel- lan skolan och järnvägsstationen, inklusive en bro och trappsteg mel- lan stationen och skolan.

Hon kände igen Tillekeratnes mo- der och fader. När modern fördes fram till henne, tillfrågades hon: "Känner du henne?" Hon svarade: "Det är min Talawakele-moder" och omfamnade henne. Samma tillgiven- het visade hon för Tillekeratnes fa- der. Båda föräldrarna till Tillekerat- ne grät av rörelse.

Gnanatilleka kände också igen fy- ra av systrarna från det tidigare li- vet,

och oombedd pekade hon i mäng- den av omkringstående ut två per- soner och identifierade dem korrekt.

Stevenson anmärker att förteck- ningen av korrekta påståenden inte gör rättvisa åt de otaliga observatio- ner han gjorde av flickans uppträ- dande och som stämde med Tilleke- ratnes personlighet. (Vår kortfatta- de beskrivning av fallet Gnanatille- ka gör inte heller rättvisa åt Steven- sons mycket omsorgsfulla redogörel- se.) Gnanatilleka visade större till- givenhet för Tillekeratnes äldsta syster än för hans tre yngre och vi- sade en tydlig kyla gentemot bro- dern Buddhadasa. Dessa attityder stämde helt överens med dem som varit Tillekeratnes. Äldsta system Salinawathie hade varit favoritsys- tern och Buddhadasa en elak bro- der.

Stevenson säger att han fick ett starkt intryck av alla vittnenas in- tegritet. Flickan själv föreföll alltför ung för att på egen hand ha kunnat hitta på alltsammans. Ett bedrägeri hade måst omfatta båda familjerna och även Tillekeratnes skollärare, och något motiv kunde inte upp- täckas. Det är Stevensons slutsats att bedrägerihypotesen inte finner något stöd i fallets omständigheter.

— Inte heller kryptomnesi kan för- klara det — framför allt inte de spontana igenkännandena. Fallet Gnanatilleka torde, anser Steven- son, ha paranormal karaktär.

Beträffande könsväxlingen upp- lyser Stevenson att sådant är säll- synt. Det förekommer i mindre än tio procent av de 600 fallen. Under- sökningen av den döde Tillekerat-

nes personlighet visade att han ut- vecklat feminina drag — detta in- tygades av både hans moder (fadern träffade Stevenson aldrig) och skol- läraren. Han intresserade sig för sömnad, föredrog flickors sällskap framför pojkars, han tyckte om sil- kesskjortor och målade ibland nag- larna. Gnanatilleka sa också i Ste- vensons närvaro att hon önskat va-

ra flicka när hon var pojke.

1962 har Gnanatilleka slutat tala om sitt tidigare liv och minns inte mycket av det enligt brevinforma- tioner som Stevenson fått från Cey- lon.

I nästa nummer: intervjuer om reinkarnationen.

STANLEY SJÖBERG: SPIRITISMEN ÄR ANTIKRIST!

I november förra året läste vi i tidningen Dagen att pastor Stanley Sjöberg i City Pingstförsamling, Stockholm, vill föra en kampanj mot spiritismen, som han karakteriserar som en farlig, antikristen rörelse.

Vi fick ett samtal med pastor Sjö- berg och frågade honom först hur kampanjen skulle bedrivas.

— Genom möten och upplysande artiklar. Och jag hoppas också få utmana någon spiritist, t. ex. Astrid Gilmark, i TV eller radio.

— Är det verkligen nödvändigt att bekämpa en tro som denna?

— Ja, spiritismen har fått en mycket stor spridning. Och jag tror — enligt bibeln — att denna rörelse kommer att öka ännu mer och att spiritisterna kommer att få se allt större under och tecken — vilka dock alla är djävulens verk. Och ef- tersom spiritisterna menar sig stå nära kristendomen, så ser jag i dem den Antikrist som bibeln har talat om skall komma.

— Ni stöder Er alltså på bibeln...

— Ja! Och spiritisterna förnekar många avgörande sanningar i bibeln, t. ex. Jesu försoning och hans kroppsliga uppståndelse.

— Men tycker Ni inte att det vore mera meningsfullt att lämna åt den parapsykologiska vetenskapen, som bl. a. sysslar med att undersöka spi- ritistiska fenomen, att bedöma dessa saker?

— Den parapsykologiska veten- skapen kan endast konstatera att vissa övernaturliga fenomen före- kommer, men den kan inte säga vad det är som sker. Enligt bibeln är dessa kontakter med "döda" ett be- drägeri av en ond andevärld, som vill föra människor bort från Kris-

Pastor Sjöberg: Lita på bibeln!

tus. Det står i bibeln att satan kan förskapa sig till ljusets ängel. Man kan inte skilja på vad som är sata- niskt och vad som är gudomligt utan att ha bibeln i sin hand och i gemenskap med Jesus Kristus.

— Ni menar att bibeln är en hög- re auktoritet än vetenskapen?

— Ja, absolut! Och den stora san- ningen i bibeln är att Kristus dog för vår skull på korset för att vi inte skulle behöva uppleva evig förtäp- pelse i helvetet utan kunna få evigt liv hos Gud. Men spiritisterna säger att det finns inget helvete.

— Den uppfattningen är ju vanlig även bland kristna.

— Ja, det är många inom kristen-

Forts på sid 11

ÄR MEDIUMISTISKA OPERATIONER VERKLIGHET ELLER BLUFF?

Sökaren har under åren haft flera artiklar om mediumistisk kirurgi, ibland med bilder. Vi har velat ge våra läsare allsidiga och objektiva informationer i ämnet och därför återgett olika synpunkter.

De första rapporterna om psykiska operationer syntes i utländsk press för ett tiotal år sedan och var positiva; snart kunde man läsa att läkare hade bevittnat "underdoktorernas" arbete och var imponerade. Men sedan hördes kritiska röster.

Numer är omdömena om de psykiska kirurgerna skiftande. Den amerikanske läkaren och parapsykologiske forskaren Andrija Puharich studerade José Arigo i Brasilien och kom till resultatet att denne utförde äkta, utomnormala operationer. Puharich fick själv en tumör på en arm bortopererad. Den framstående parapsykologen professor Ian Stevenson bevittnade psykiska operationer på Filippinerna och berättade sedan att han först hade trott på sina ögons vittnesbörd, men när han undersökte ett par "njurstenar", som hade opererats bort, visade det sig att dessa inte hade mänskligt ursprung utan var vanliga stenar som man kan hitta på en väg eller ett fält. Också många andra vittnen har berättat om fusk och fingerfärdighet. "Tumörer" var t. ex. fettvävnad och en blodklump.

Den tyska tidningen "Stern" har nyligen i en stor artikel "avslöjat" den mest kände av de psykiska kirurgerna, Tony Agpaoa, i Baguio på Filippinerna. Vi har läst referat av "Stern"-artikeln.

Agpaoa, 34, beskrivs som en liten man med mycket japanskt utseende, slätt, svart hår, trind i ansiktet och med korta, tjocka fingrar och armar. Han är en charmerande person, ser bra ut och gör ett civiliserat intryck. Men han är en bluff som utnyttjar sjuka människor. Hans verksamhet har gjort honom till en förmögen man. Han bor i ett magnifikt hus och är ägare till en resebyrå, en klädeshandel och en frisörsalong.

Några verkliga operationer utförs aldrig, förklarar "Stern". Med olika hjälpmedel och fingerfärdighet skapar Agpaoa en illusion av att han öppnar kroppen på patienten med bara händerna. Han använder, anser tidskriften, en tunn, hudfärgad hinna, som han lägger på patientens kropp och knådar samtidigt som en blodliknande vätska får framträda. Den röda färgen antas uppkomma när två ämnen reagerar på varandra. Allt sker mycket snabbt.

Röda fläckar, som en patient fått på en klänning under operation, undersöktes på laboratorium. Det var inte blod. Det gjordes också en röntgenundersökning av en patient på vilken Agpaoa sade sig ha opererat bort en gallsten. Stenen fanns fortfarande kvar. — En brockoperation förändrade ingenting i tillståndet hos en sjuk.

Med "Sterns" utsända följde också den kände parapsykologen professor Hans Bender från Freiburg och en läkare och invärtesspecialist Peter Wartenberg. Under en operation försökte den senare plötsligt få känna i ett öppet sår på en patient som opererades för en tumör i livmodern, men Tony stötte häftigt bort hans händer. Doktorn sa: "Allt jag kunde känna var någonting liknande en livlös plastfolie. Jag kunde inte märka några kanter av ett operationssår. Där fanns ingen öppning alls. Om det hade varit en öppning på buken, skulle jag åtminstone ha kunnat se några av de inre organen." Därefter undersökte doktorn patienten och kunde konstatera att tumörerna i livmodern fanns kvar, vilket senare bekräftades av en gynekolog i Tyskland.

För att få veta professor Benders uppfattning tillskrev vi honom. Han ville vid tillfället inte uttala sig men kommer kanske längre fram att ge publicitet åt sin mening om Tony Agpaoa. Att fallet inte är så alldeles enkelt visar reportaget i "Stern". En dam hade en dålig tand i underkäken. Doktor Wartenberg sa att hon måste gå till en tandläkare för

att få den utdragen. Men Agpaoa stack in två fingrar i hennes mun och drog ögonblickligen ut tanden. Det verkar alltså som om Tony Agpaoa verkligen besitter underliga krafter.

Den spiritualistiska tidningen "Psychic News" hade i nr 2055 i fjol en intervju med Tony, som gjordes när han nyligen besökte London. Helaren kom i sällskap med två personer, varav den ena var en schweizisk yogaexpert, Martha Schafflutz, som arbetat tillsammans med Tony i fem månader på Filippinerna. Hon intygade att Tony utför äkta psykisk kirurgi, som är framgångsrik även på "obotliga" fall. "Psychic News" skriver att en sak är säker och det är att Martha, som är en öppen, ärlig och uppriktig person, aldrig skulle ta del i något bedrägeri. Martha assisterar Tony bl. a. genom att före operationerna smörja in patientens kropp med en salva.

Om anklagelserna för bedrägeri så den filippinske helaren att de var ogrundade. Något mer detaljerat resonemang rörande påståendena att "blodet" inte var blod och att tumörerna fanns kvar i kroppen återger emellertid inte "Psychic News". Vi får bara veta att Tony gestikulerade och sprang upp på golvet, när han försvarade sig.

Den spiritualistiska tidningen skriver att Tony har varit gift i nio år och har tre barn. Hans fru driver en resebyrå. Själv får han 15 procent i betalning av de frivilliga patientdonationer som förekommer. Helaren berättar också för chefredaktör Barbanell att han ger utbildning i psykisk kirurgi för några elever.

På frågan om han arbetade under inflytande av en andeledare, svarade han "ja". Hade denne varit läkare under jordelivet? "Mer än så", svarade Tony, men han ville inte identifiera sin andeledare, eftersom "tiden inte var mogen".

Gåtan psykisk kirurgi är inte lätt-löst. Bilden är motsägelsefull. Inte

sällan läser man om människor som opererats eller bevittnat de "övernaturliga" operationerna och tror på deras äkthet. Vi har talat med fyra svenskar som varit på Filippinerna och sett den mediumistiska kirurgen. Tre av dem har själva blivit opererade.

Leif Olssons och Björn Svedingers berättelse

I oktober 1970 var två svenska civilingenjörer, Leif Olsson och Björn Svedinger, på Filippinerna, och medan de vistades i staden Baguio fick de höra talas om "underdoktorn" Tony Agpaoa, som är bosatt där. Den förste som berättade om Tony var en tysk, som hade blivit opererad och botad från magsår och en förkalkning i armbågen. Det var svårt för svenskarna att tro på vad som sades dem, men sedan de hört flera vittnesbörd om det otroliga, beslöt de att ge sig iväg och titta på "bluffmakaren".

När de först träffade Tony, opererade han inte, men de pratade med honom och fick intrycket att han var en ganska osympatisk och arrogant person. När de några dagar senare kom tillbaka och såg honom i arbete, kunde de konstatera, säger de, att han verkligen utträttade fantastiska saker.

Leif Olsson säger till Sökaren att om den mediumistiska kirurgin inte är äkta, måste Tony vara en oerhört skicklig illusionist. De kunde åse operationerna på bara en meters avstånd. Leif Olsson har mycket svårt att tänka sig att Tony använder en plastfolie så som tidningen "Stern" påstår. Han arbetade ju i kortärmad skjorta — det fanns inga långa ärmar, där han kunde gömma någonting.

Svenskarna såg ett antal operationer, utförda på obedövade patienter med bara händerna utan något instrument, då Tony tog bort någon form av tumörer. De såg också hur han opererade en amerikan som hade MS. Han öppnade ryggen och masserade ryggraden. När denne patient låg på operationsbordet, såg de hur Tony genom att bara sätta tummen under en av hans tår fick alla muskler i kroppen på honom att spela, så att han blev som en sprättbåge. Han hade eljest svårt att röra benen och kom på kryckor. Hur det sedan gick för den patienten, fick de inte veta, men när han åkte därifrån, gick han i alla fall betydligt bättre än tidigare.

Björn Svedinger blev själv opererad i ett öga av Tony. En stålflisa

hade skadat ögats lins och näthinna. Själv kände Björn Svedinger ingenting under operationen, men Leif Olsson berättar att Tony masserade ögat och faktiskt tog ut det så att det en stund befann sig ett par centimeter utanför ögongloben! Svedinger säger att han blev mycket bättre i sitt skadade öga. En läkare har också konstaterat att ögat blivit klarare, fastän den skada som läkts ihop i ett ärr, finns kvar oförändrad.

I Fib/Aktuellt nr 24, 1971, berättar Björn Svedinger om operationen: "Vi hade sett en operation av Antonio, och när han var klar, vände han sig till mig och sade: 'Nu är det din tur!' Någonting som jag inte kan förklara gjorde att jag sa 'ja' och lade mig på hans operationsbord. Jag gjorde det trots min kamrat Leifs vilda protester och trots att jag efter de två operationerna i Sverige lovat mig själv att inte operera ögat igen. Och självklart ännu mindre hos någon kvacksalvare eller häxdoktor. Men jag gjorde det. Jag bara gjorde det."

Några månader senare besökte Björn Svedinger ännu en gång häxdoktorn/undergöraren för att undersöka om intrycket av honom skulle bli detsamma som förut samt för att åter operera ögat. Vid det andra tillfället fotograferade han också operationer på bara någon meters avstånd. Flera av hans färgbilder finns återgivna i Fib/Aktuellt. Tony assisterades nu av en tysk läkare, varvid han själv öppnade kroppen med sina händer och läkaren plockade ut det sjuka organet. — Svedinger kunde känna på Tonys fingrar efter en operation, och de föreföll vara blodiga.

De båda svenska ingenjörerna är helt övertygade om att Tony Agpaoa utför underbara, "övernaturliga" operationer, långt utanför vad som är möjligt med normala medel.

Färgbilderna visar magen öppnad på några patienter, men det enda som syns är en röd massa, inga tarmar. En svensk läkare säger: "Det röda har rätt färg och glänser på precis samma sätt som när vi öppnar."

Leif Olsson och Björn Svedinger säger att de varit mycket tveksamma om de skulle berätta om sina upplevelser. Det kunde vara fel att ge sjuka människor hopp, om kanske en dyrbar och mödosam resa till Filippinerna inte skulle ge något resultat. — Men annars är det ingen svårighet att hitta Tony. I Baguio City, som ligger c:a 20 mil norr om

Manila, vet alla var han bor. — Så särskilt många patienter hade han inte — ett tiotal, ungefär som hos någon byläkare. Han tar emot betalning som gåvor. Patienterna får ge vad de själva önskar.

Slutligen ett citat från artikeln i Fib/Aktuellt: "Om sin operationsteknik berättade han: — Universum är uppbyggt är vibrationer. Jag har kommit i harmoni med dessa vibrationer och behärskar dem fullständigt. Människokroppen vibrerar som allting annat i universum. När kroppen är frisk, vibrerar alla dess organ i harmoni med varandra. Om någon del är sjuk, ändras vibrationerna i den sjuka delen. Den delen kommer då i otakt med de andra vibrationerna i kroppen som en falsk ton i en melodi. Dessa vibrationer kan jag känna. Det är därför som jag håller händerna ovanför den sjuke innan jag gör mitt ingrepp. När jag sedan opererar, utnyttjar jag också dessa vibrationer. Det är detta jag gör när jag liksom masserar. Det är därför jag inte behöver någon kniv för att öppna och inte behöver någon nål och tråd för att stänga. Jag behöver inte heller någon sterilisering. Jag steriliserar själv luften. Och patienten känner ingen smärta. Jag kontrollerar nerverna också."

GEORGII von WELLING:s alkemistiska tyska upplaga från år 1784 av

OPUS MAGO-CABBALISTICUM ET THEOSOPHICUM

i faksimil.

Inbunden. Pris kr. 150:— + moms.

AB G WENDELHOLM

Box 140 69, 104 40 Stockholm.

UFO OCKULTISM ESP

Engelskspråkig litteratur.

700 titlar lagerföres varav 200 i pocket.

Rekvirera våra boklistor!

EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

Bucke:

Cosmic Consciousness 19:50 (h) 48:75 (b)

Strömberg:

Man, Mind, and Universe 13:— (h)
Soul of the Universe 19:50 (h)
The Searchers 19:50 (h)

Björn Kläppe:

HOS TONY AGPAOA

På Filippinerna finns ett 20-tal s. k. psykiska kirurger av båda könen, vilka sägs utföra operationer på människor med hjälp av *psykisk kraft*. Den utanför sitt hemland mest bekante av dem är Antonio (Tony) Agpaoa i Baguio. Att just han är mest känd kanske kan förklaras med att han talar god engelska och har förstått att göra reklam för sig själv både i USA och Europa.

Tony Agpaoa uppges vara född den 6 juni 1939 i Carmen, Rosales, en liten stad mellan Baguio och Manila. Han är gift och har flera barn. Det är mycket svårt att få honom att tala om sig själv och sin verksamhet. Allra svårast är det att få reda på något om hans ungdom. Det följande är emellertid den historia som berättas, och jag återger den utan vetskap om dess sanningsenlighet.

När Tony var fyra år gammal upptäckte han sin begåvning för helbräddagörelse. Det gick till så att några pojkar lekte i ett träd, varvid en av dem föll ned och skadade sig i underlivet. Blodflödet var kraftigt, men när Tony la sin hand på det skadade stället, upphörde blödningen.

Vid sju års ålder lämnade Tony hemmet och gick upp i bergen, där han stannade i två år. I dessa berg lever, som det sägs, en mycket gammal, helig man, som helbräddagörarna ibland uppsöker. Denne tog hand om Tony och lärde honom meditera och vidareutveckla sina healingkrafter.

Sedan Tony lämnat den gamle, vandrade han omkring på de filippinska öarna och botade människor från deras sjukdomar. I 10-årsåldern var hans ryktbarhet så stor att han kallades till Manila för att inför läkare och vetenskapsmän demonstrera sina krafter. Enligt Tony blev läkarna i högsta grad skakade av vad de såg, men de valde att tysta ned saken.

När Tony för några år sedan var i USA, mättes med encefalograf den elektriska aktiviteten i hans hjärna. Forskarna bad honom agera som om han stod i begrepp att operera. Apparaten gick då sönder, eftersom den inte kunde mäta den höga elekt-

På denna bild, vars original är i färg, ser man tydligt att "operationssåret" saknar djup. Inga inälvor är synliga. Det förefaller som om en röd hinna ligger ovanpå kroppen.

riska aktiviteten i helarens hjärna.

Tony har haft besvär med de medicinska myndigheterna på Filippinerna, men för närvarande utövar han sin helbräddagörande verksamhet öppet i Baguio, där han äger två mycket fina villor. Den ena av dem används enbart för gästande patienter från USA och Europa; i den andra bor Tony med sin familj i övervåningen, medan det finns tre dubbelrum i bottenvåningen för gästande patienter. Helpension kostar 10 US dollars per dygn (cirka 50 kronor) men gästen får betala vad han tycker det är värt. Rummen, sängarna och maten är mycket bra. I källarvåningen i en av villorna finns väntrum och operationsrum och även ett kapell, där taket och väggarna är färggrant bemålade med scener ur Tonys liv. I regel håller Tony gudstjänst varje söndag eftermiddag.

Operationsrummet är litet — c:a 16 kvadratmeter — med ett par väggfasta skåp och ett vaxduksklätt bord i mitten. På väggarna hänger en del diplom samt ett foto av Tony bärande, liksom Jesus, ett kors.

Tony opererar onsdagar och sön-

dagar, då många infödda infinner sig med varierande sjukdomar. När han har utländska patienter, opererar han oftare. På de ordinarie operationsdagarna kommer också Tonys "förste assistent", en helbräddagörare som heter Marcelo. Denne man är egentligen bonde men verkar dessutom som helbräddagörare i en liten kyrka i Tonys födelsestad, Carmen. Marcelo tar hand om de enkla operationerna, medan Tony ger sig på de mer komplicerade och intressanta. De båda helarnas teknik är dock densamma. Patienten får lägga sig på det vaxduksbekladda bordet och blotta det ställe på kroppen där ingreppet skall göras.

Först för Tony händerna med utspärrade fingrar 3—4 cm över patientens kropp för att lokalisera sjukdomen. (Han har ingenting i händerna och kortklippta naglar, det har jag kontrollerat.) Därefter börjar han med händerna massera kroppen vid det sjuka stället. Efter 3—4 sekunder kommer en vätska fram som ser ut som vatten, och efter ytterligare några sekunder börjar det blöda. "Blodet" ser dock inte ut som vanligt blod, utan det är ljusare, mer lättflytande och luktar

inte som blod.

Som operationsassistent använder Tony ofta någon amerikansk eller europeisk flicka. Hon håller *alltid* en massa vadd runt operationsstället — som det sägs för att stoppa blodflödet. "Öppnandet" av kroppen sker för det mesta med vänster hand, som sedan hålls kvar och tycks föra huden åt sidan så att hålet på kroppen hålls öppet under hela operationen, och det som opereras bort, tas ut med höger hand, ibland med hjälp av sax eller tång.

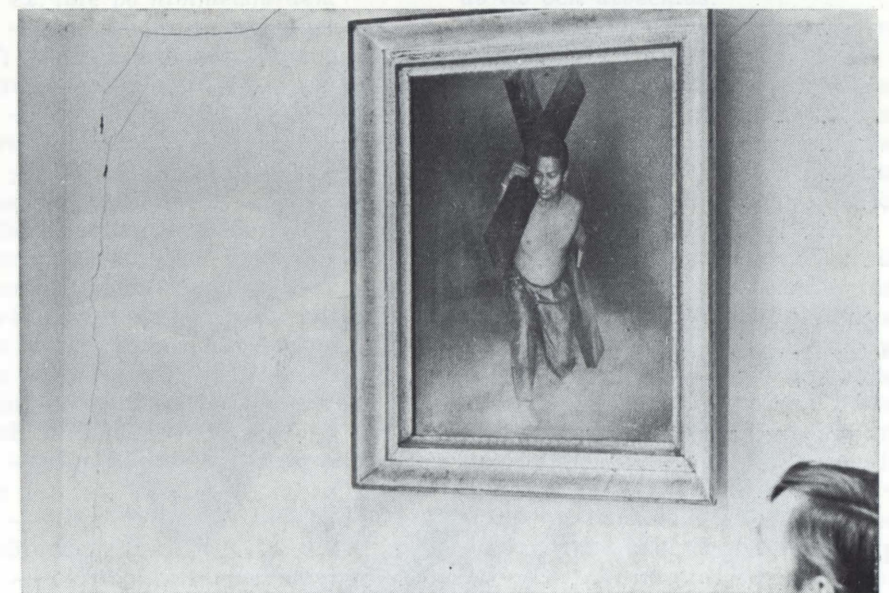
Det går inte att upptäcka någon sårkant, och vid magoperationer syns varken tarmar eller magsäcken. (Jag arbetar inom sjukvården och har sett flera operationer och vet hur dessa inre organ ser ut.) Tonys händer förs heller aldrig helt ner i kroppen. På de färgbilder jag tagit, kan man också se att "operationssåren" inte har något djup. Inga inälvor syns utan bara liksom en röd hinna ovanpå huden. Allt detta tyder på att några operativa ingrepp aldrig företas.

Det som synes bli bortopererat varierar i storlek och form, från en spelkulas till ett plommons storlek och från ljus till mörk röd färg. Tyvärr kände jag aldrig på något "bortopererat" material, varför jag inte kan säga om det var kött eller vilken temperatur det hade. Det bortopererade slängs tillsammans med använd vadd i en spann som står under operationsbordet, och den brukar bli full efter ett par timmar.

När den sjuka vävnaden tagits bort, "stänger" Tony kroppen igen. Sedan blodet torkats av, syns inget ärr; huden är litet röd, och mycket svagt kan man se ett litet märke, c:a 10 mm långt, som efter en nagel, vilket försvinner efter ett par timmar. Operationsstället masseras med kamferolja, varefter patienten reser sig från bordet och går därifrån. Operationen tar vanligen 2—3 minuter. Ingen bedövning eller hypnos förekommer, och patienten är hela tiden vid fullt medvetande.

Normala regler för hygien och sterilitet följs ej. Tony opererar med ringar och klocka på sina händer, och han tvättar sig inte mellan de olika patienterna. Om instrument som peanger, saxar och tänger används, torkas de hjälpligt av med bomull. Tony röker också ofta i operationsrummet mellan arbetet med patienterna.

Om verkliga operationer skulle ske i sådan miljö, dog patienterna av chock, infektioner eller stel-

Överst: en "ögonoperation"; i mitten: bild av Tony bärande, liksom Jesus, ett kors; nederst: helarens fina villa.

"Operationer." — En trosviss patient gör segertecknet.

kramp. Eftersom detta inte sker, måste man dra slutsatsen att inga operationer utförs, utan att Tony bara försöker skapa en illusion av detta.

De ingrepp han gör, gäller främst cancer, såsom bröst-, mag- och strupcancer, sockersjuka samt olika ögonoperationer, t. ex. för starr. De vanligaste ingreppen sker i magen.

Någon omedelbar förbättring av en patients tillstånd efter en sådan här operation har jag inte sett.

Sedan 1962 har jag haft sjukdomen Morbus Bechterew, som medför att ryggen gradvis stelnar och till slut blir stel från nacken till höften. Andningen försvåras genom att bröstkorgen inte har normal flexibilitet. Under sjukdomsförloppet (tills stelheten blir total) förekommer smärtor av olika grad. Behandlingen sker med antireumatiska och smärtstillande medel samt sjukgymnastik. Sjukdomen är obotlig, och man vet inte vad som orsakar den.

Denna sjukdom påstod Tony att han kunde bota. Han gjorde fem ingrepp i ryggen och i skallbasen och sa därefter att det onda var borttaget. Efter hemkomsten till Sverige visade röntgen ingen förbättring utan i stället en försämring (som dock inte berodde på Tonys "behandling"). Smärtorna och stelheten är som förut.

Under de 8 dagar jag bodde hos Tony, bevitnade jag ett 60-tal ingrepp. Jag lyckades inte avslöja hur han gör, men jag är övertygad om att hela operationsverksamheten är en bluff. Tydligt tror han själv att han kan bota människor, men lika säkert vet han att operationerna endast görs som "show".

Men trots alla dessa för Tony oförmånliga iakttagelser, tycks det finnas något märkligt hos honom. Jag såg honom t. ex. med bara fingrarna utan bedövning dra ut en kindtand ur käken på en person — och det var en ordentlig rot på tanden.

Tony sa att vi människor i vanliga fall endast använder en tredjedel av hjärnans kapacitet. Om man lär sig att bruka den resterande delen och med hjälp av den ta emot "kosmisk strålning" och omforma denna till elektromagnetism, kan man sedan koncentrera denna magnetism till exempelvis händerna och få den nödvändiga kraften för att utföra psykisk kirurgi. Om kraften koncentreras till ögonen, kan man få en blomma att vissna genom att bara titta på den, eller man kan sätta eld på ett hus på långt håll.

När jag bad Tony demonstrera denna kraft, lät han två man hålla vanligt plastplåster (i rulle) mellan sig och så slog han av plåsterremsan med fingertopparna, med underarmen, klippte av det med pek- och långfingret, slickade av plåstret och blåste slutligen av det. Han lade även plåstret 8-dubbelt och slog av det med fingertopparna. Detta slags plåster, som läkare använder, är mycket hållfast och kan normalt inte behandlas så som Tony gjorde.

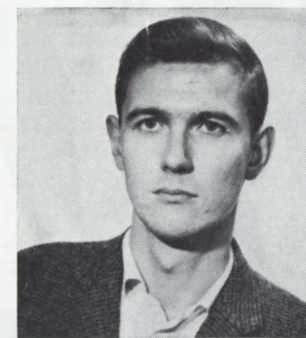
Att inte alla blir botade av den psykiska kirurgin medger Tony. Han har nedtecknat 25 förutsättningar som måste finnas för att man skall bli botad, bl. a. måste man tro på Gud, alltså ha en religion, likgiltigt vilken; man måste också tro att denne Gud kan bota genom helbräddagörelse; man får inte ha begått någon svårare synd, som t. ex. mord; man får inte vara för gammal o. s. v.

*

Slutord: även om jag inte kan förneka att Tony kan ha vissa egendomliga gåvor, vill jag på det allvarligaste avråda sjuka människor från att resa till Filippinerna och söka bot. Sjukdomar botas inte genom någon "psykisk kirurgi".

Tony Agpaoa.

Artikelförfattaren Björn Kläppe, Hindås, som också tagit samtliga bilder ©.

STANLEY SJÖBERG

Forts

heten som inte längre har bibeln som sin auktoritet. Men de som tror på bibeln, håller fast vid att evig förtappelse väntar dem som inte lämnar sig åt Jesus.

— De flesta spiritister torde uppfatta sig själva som kristna. Det gör t. ex. Astrid Gilmark.

— Kristna kan de ju inte vara, när de går emot Kristus själv. Och jag har flera citat som visar att bibeln för dem har underordnad betydelse. I den engelsktalande världen har de också gått till fränt angrepp mot bibeln.

— Men en friare tolkning av kristendomen finns ju hos många kristna bekännare. Biskop Ström tror t. ex. inte på himmelfärden.

— Ja, det är mycket beklagligt. Vi kämpar mot alla tendenser att ifrågasätta bibelns ord.

— Ni strider också mot tron på reinkarnation?

— Ja. Jag har själv i Indien, Pakistan och på Ceylon sett vilket elände denna lära för med sig, när den slår rot. Tron på karma, lagen om sådd och skörd, innebär att de svårigheter en människa har i livet är straff som hon förtjänat på grund av handlingar i tidigare liv. Läran om reinkarnation och karma är hård och kärlekslös.

— Den kristna helvetestron då — är den inte hård?

— Nej, där finns hela tiden en möjlighet till nåd.

— Enligt reinkarnationsläran finns möjligheten att genom flera inkarnationer utvecklas andligen och uppnå allt högre tillstånd.

— I Kristus har vi möjlighet till ögonblicklig förlåtelse!

— Men då finns också alternativet evigt straff i helvetet där. Detta om något är väl en hård lära?

— Ja, har man förkastat Guds nådeserbjudande, får man ju dra konsekvenserna av det. Bibeln uttalar sig mycket klart om helvetets existens, och vad Guds ord säger kan man inte sätta sig upp emot. Man kan ju inte säga till Gud att han skall ändra sig!

— Men tycker Ni då inte att man ger Gud djävulska egenskaper, om man föreställer sig att det finns ett helvete med evig pina? Skulle någon annan än en djävul kunna ordna det så att människor pinas i evighet?

— Det är någonting fruktansvärt... Jag vet inte vad det innebär att gå förlorad, men jag är övertygad

om att när det talas om eld, så är det ett själens tillstånd. Bibeln lär att Gud kommer att döma människorna rättvist. — Men reinkarnation är enligt bibeln en helt otänkbar idé.

— Reinkarnationister åberopar sig på vissa ställen i bibeln. Jesus säger t. ex. att Johannes Döparen är Elias, som alltså skulle ha blivit född på nytt.

— Det står att han skulle komma i Elias ande och kraft, ja. Det betyder förstås att det hos Johannes skulle finnas något av Elias ande och kraft, att han skulle påminna om Elias.

— Ni tycker att det är mer sannolikt att man lever ett liv och därefter döms till paradiset eller evig förtappelse än att man får leva en följd av liv och utvecklas?

— Ja, därför att det är bibelns undervisning.

— Jag förstår att Ni har en mycket stark tro på bibeln. Men nu finns det ju flera religioner och även icke-religiösa livsåskådningar. Hur kommer man fram till att det just är bibeln som har sanningen?

— Det är en lång historia. Men för att göra den kort: jag har fått förtroende för bibeln, när jag läst den. Bibelns profetior visar sig gå i uppfyllelse, bibelns löften håller, jag upplever kontakten med Gud i bön. Och jag får ständigt erfara hur bibeln kan visa en människa vägen in i ett meningsfyllt och lyckligt liv, hur t. ex. narkomaner kan börja ett helt nytt liv med Jesu Kristi hjälp.

— Tror Ni inte att man kan göra sitt liv nytt även inom ramen för andra religioner?

— Det finns ett sökande i andra religioner, men de har absolut inget svar, som kan hjälpa människor till frihet och gudskontakt.

Pastor Sjöberg tycker att det är "fruktansvärt" att en kyrka i Stockholm på Alla Helgons Dag gav en spiritist förmånen att få presentera sitt budskap utan bemötande.

Det var en "intervjugudstjänst" som hölls i Katarina kyrka, där ordföranden i Stockholms Spiritualistiska Förening, apotekare Rafael Sevelius, intervjuades av kommunister Ingvar Laxvik.

Vi tycker för vår del att det är en mycket fin och sympatisk idé att under gudstjänst i kyrkan låta församlingen lyssna på företrädare för olika åsiktsriktningar, som under vänligt samtal får framföra sina meningar.

Åttaårige Kim Ung-yong har den högsta intelligenskvot man någonsin mätt hos en människa. Han talar redan sex språk och vet mer om matematik än någon professor. Men hur ska det gå för underbarnet, en liten isolerad och förläst pojke som aldrig haft en jämnårig kamrat?

Åttaårige Kim Ung-yong från Söul i Sydkorea har varit världsberömd i sju år och lär få vara det så länge han lever. Samtidigt som han tog sina första steg vid nio månaders ålder läste han kinesiska tecken och klarade av sin första bok.

Ett år gammal uppträdde han i ett TV-program och briljerade med att tala engelska, klara av 1.000 kinesiska tecken och enklare matematik. Modersmålet, koreanskan, var det förstas heller inget fel på.

Tre år gammal slog han en rad professorer på fingrarna i matematik, kvantkemi, litteratur och filosofi.

Sex år gammal ritade han en rymdfarkost som skulle drivas av solvärme — sällsynt avancerad, enligt USA-expert.

I våras klarade han sin examen vid Kongukuniversitetet i Söul — naturligtvis som överlägsen etta. Doktor vid åtta...

Och häromveckan började han i college i Colorado i USA för att studera statistisk dynamik, relativitetsteorin, kvantumdynamik och klassisk filosofi.

Levande datamaskin

Unge Kim (som är efternamnet) Ung-yong är troligen ett av de största genier som fötts till världen. För fyra år sedan uppmättes hans intelligenskvot till nästan otroliga 210.

Professor Kentaro Yano i Tokyo, som utförde testet, säger:

— Jag kände mig så underlägsen den då 4-årige pojken att jag rodnade. Han är en levande datamaskin.

De enda som kommer i närheten av Ung-yongs intelligenskvot är hans tre småsyskon. Chang-yong 5 år, följde med till USA. Han ska ta studenten nästa höst och börjar sedan på högskola. Systemen Ye-yong, 4, talar engelska, tyska, franska och läser matematik. Minstingen Myong-yong, som just fyllt ett år, lär sig kinesiska tecken och skriver dikter.

Både barnens pappa, Kim Suson

och mamman Yu Myong-hyun, är professorer. Hon säger:

— Det stora problemet är att barnen är för intelligenta för att vi själva ska våga uppfostra dem. Vi klarar det helt enkelt inte...

Barnen har också helt tvingat makarna Kim att ändra sin tillvaro. De befinner sig nu på ständigt flykt undan uppmärksamhet för att skydda och skona barnen. Familjen har sedan äldste sonen Ung-yong föddes tvingats byta lägenhet sju-tion gånger!

Födda samma dag

— Hur får man fyra så intelligenta barn?

Så här svarar professor Kim:

— Min fru och jag är födda på samma dag och samma klockslag, den 26 november 1934, kl 23.00. Vi studerade båda på Söuls nationella universitet, och där arrangerade en professor ett möte mellan oss. Han hade upptäckt den märkliga tillfälligheten med vårt gemensamma födelsedatum och dessutom funnit att vi hade samma blodgrupp, nämligen AB. En vecka senare — den 26 november 1962, var vi gifta.

Året därpå föddes Ung-yong.

Vi märkte snart att han var ovanligt försigkommen. Han talade bra redan då han lärde sig krypa och läste innan han gick. Ibland lärde han sig 40—50 kinesiska tecken på en eftermiddag. Hans minne registrerade allt som en databank. Vi drev aldrig på honom, tvärtom, men han hade ett brinande intresse för studierna. Leksaker bara fnös han åt.

Tio månader gammal började han lära sig engelska, och det dröjde inte mer än 6—7 veckor innan han kunde det perfekt. Motvilligt gick vi med på att låta honom uppträda i ett TV-program. Det blev förstås en väldig uppmärksamhet och så har det fortsatt. Våra barn har inte fått uppleva någon riktig barndom. De har alltid varit påpassade, och jämnåriga kamrater med samma intressen har de förstås aldrig haft. Barnen äter två gånger om dagen. Bara vegetabilisk föda. De sover halvnakna på magen och studerar i regel från midnatt tills solen går upp. Sedan sover de 5—6 timmar och vilar ytterligare en timme på kvällen.

— Tror ni inte att barnen kan ta skada av att så tidigt bli medvetna

om sin begåvning?

— Hur skulle vi ha kunnat hindra det, svarar professor Kim. Som jag ser det kunde vi inte ha behandlat dem annorlunda än vi gjort.

I USA bor pojkarna hos en släkting, en tant som förstås också är professor. Av föräldrarna anses hon mest lämpad att ta hand om dem. Professor Kim har skrivit ett kontrakt med det college där barnen studerar: Deras medborgarskap får inte ändras utan föräldrarnas tillstånd, barnen får inte acceptera stipendier och de måste uppfostras strikt koreanskt.

Kim Ung-yong, nu åtta år, studerar vidare. När han får några veckor över tänker han lära sig spanska och ryska. På sin fritid skriver han teser över sina religiösa betraktelser.

I TV gör Ung-yong intryck av att vara förläst och på gränsen mellan geni och motsatsen.

Men koreanska vetenskapsmän förnekar riskerna:

— Ung-yong och hans syskon har utrustats med hjärnor som saknar begränsning.

(Med tillåtelse återgivet från Året Runt nr 37, 1971, en artikel av Bo Gunnarsson.)

ÄT MERA HONUNG!

Den utomordentligt höga ålder som de forntida britterna uppnådde, har ofta gett upphov till kommentarer och spekulationer från historiker. Plutarkos fällde en gång anmärkningen att "dessa britter börjar bli gamla först vid 120 års ålder".

Biodling var på den tiden en stor industri, och man förvånas över hur ofta den dagliga dosen av honung förekommer i berättelser från gamla tider. Men även vår tids biodlare kan njuta ett längre liv än andra i de samhällen där de lever.

John Anderson, som föreläste om biodling vid universitetet i Aberdeen, sa en gång: "Odlar bin och äter honung om ni vill bli gamla. Biodlare lever längre än alla andra." Kyrkböcker och gravstenar som tillhör forntida kyrkor på de brittiska öarna, har lämnat följande upplysningar:

Sir Owen i Skottland dog vid 124 års ålder. När han var 98 fick han en egen son. Sir Owen levde på mjölk, honung, vegetabilier, vatten och vin.

Mr Eccleston, irländare, levde till

143 års ålder och dog år 1691.

Thomas Parr från Shropshire, som dog den 16 november 1635 vid 152 års ålder, är den mest berömda av dem alla. Mycket har skrivits om honom. Det har meddelats att han gifte sig med Catherine Milton vid 102 års ålder och fick ett barn med henne. Vid 120 års ålder gifte han sig med en änka. Parrs amorösa triumfer och vördnadsvärda ålder blev väl bekanta, och han inbjöds till London av Earlen av Arundel på Karl I:s önskan, eftersom kungen ville träffa honom. Tydligt blev den kungliga måltiden för mycket för Parr, ty han avled en kort tid efteråt. En obduktion företogs, och läkaren konstaterade blodstockning i Parrs inälvor men att hans inre organ i övrigt befann sig i perfekt skick. Parr hade alltid levt ett enkelt och stilla liv och tillskrev sin höga ålder och goda hälsa det dagliga bruket av honung.

(Översatt från "The Vegetarian", nr 2, 1971.)

TM

I tidskriften **Lundagård** nr 4, 1971, läser vi en "inside"-artikel om Maharishi Mahesh Yogis s. k. transcendentala meditation (TM). I den osignerade framställningen hävdas TM:s stora värde för individen. Den upplöser inre spänningar, sägs det, och innebär en djupdykning ner mot tankarnas källa, så att våra inre resurser frigörs.

TM-metoden är mycket enkel och — vi citerar — "direkt anpassad för att ge den aktiva nutidsmänniskan en möjlighet att uppnå jämvikt mellan hennes avancerade materiella utvecklingsnivå och hennes inre". TM ger energi och skapande glädje.

Den anonyme skribenten i Lundagård uppger att det gjorts vetenskapliga undersökningar av TM:s verkan på psyket. Vi saxar ett stycke:

"Den första doktorsavhandlingen om de fysiologiska verkningarna av transcendental meditation har gjorts av Robert Keith Wallace (Science 70 03 27, Volume 167 pp. 1751—1754) och visar entydigt att människan under meditationen befinner sig i ett unikt och avstressat tillstånd och att den vila nervsystemet får i vissa avseenden är överlägsen t. o. m. djup sömn. De aspekter som undersökts är bl. a. EEG, syreförbrukning, hjärtverksamhet, blodtryck och hudresistans. TM:s rehabiliterande effekt för alla männi-

skors psykiska konstitution belyses starkt av en undersökning på 1.800 narkomaner som hjärtspecialisten med. dr H. Benson tillsammans med R. K. Wallace gjorde 1970. Resultaten var så sensationella att de inbjöds att offentliggöra dem vid University of Michigan. Dr Benson, som inte själv mediterar, har blivit övervågad och övertygad om TM:s positiva verkningar. Denna undersökning kommer att publiceras under vårens lopp. En intensiv forskning har nu påbörjats kring TM i många länder och vi kan vänta oss åtskilligt bevismaterial inom de närmaste åren. Bl. a. har man på ett av världens mest ansedda forskningsinstitut, Stanford Research Institute, beslutat att själva bekosta och utföra ett stort undersökningsprogram om TM och dess fysiologiska verkningar. Dennis Roark, Dr. Phil i biokemi vid det världsberömda MIT, har fått tre års gästprofessur vid Pennsylvania State Medical School för att undersöka TM:s inverkan på bl. a. hormonförändringar i blodet och kroppens motstånd mot sjukdomar. Meditationsrörelsen är världsomfattande och för närvarande representerad i ett 50-tal länder och stadd i snabb expansion."

I Sverige finns TM-centra i Stockholm, Göteborg, Malmö, Uppsala, Lund och Landskrona.

Adresser: Stockholms meditationcenter, Skeppargatan 6.

Malmö meditationcenter, St. Nygatan 60.

Lunds meditationssällskap, Skarpskyttevägen 16 A.

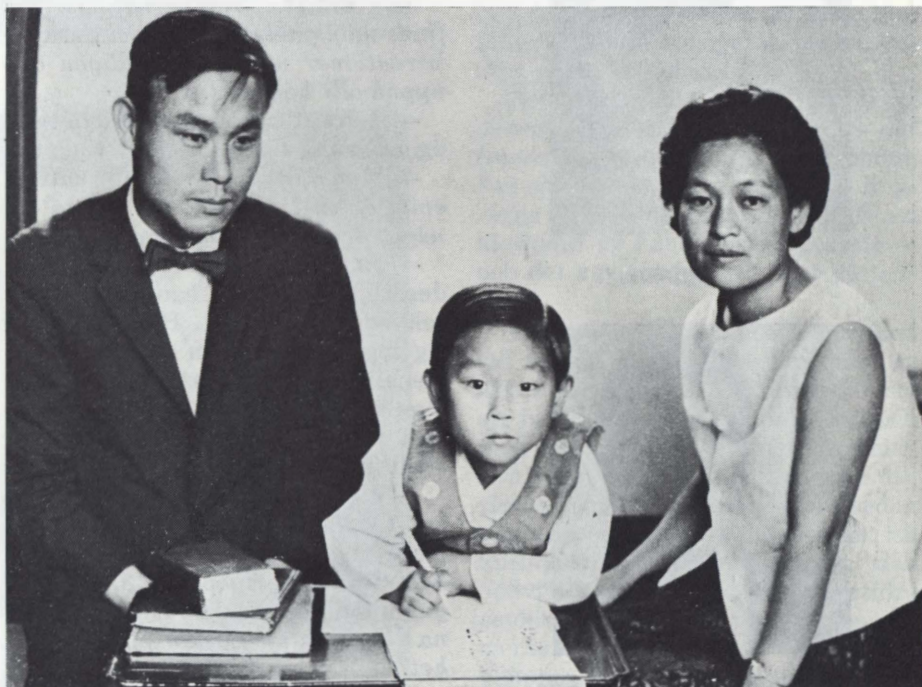
Hasse Skogsberg

UTVECKLING

Den firade utvecklingen har många gratulanter. Medan de hurrar sig hessa inför sprången mellan mark och måne danas ett frö på jorden.

*Enkelt
stillsamt
obegripligt.*

Inför detta under har man alldeles glömt att applådera.

Kim Ung-Yong tillsammans med sina föräldrar. Bilden togs när han var tre år gammal, 1966.

EUGEN SEMITJOV

En intervju

Eugen Semitjov är en bekant svensk journalist och tecknare av rysk härkomst. (Han talar ryska.) De som är över 30 år idag minns honom kanske som tecknare av en fiktiv rymdserie, "Allan Kämpe", på 50-talet. På senare år är det främst människans vetenskapliga utforskning av rymden som engagerat honom som skribent och tecknare. Men han har också s. k. marginalintressen, såsom UFOs och parapsykologi. (Han har nyligen besökt Olle Jönsson i Chicago och bevittnat en del av dennes experiment.)

Hur blev Semitjov intresserad av UFOs?

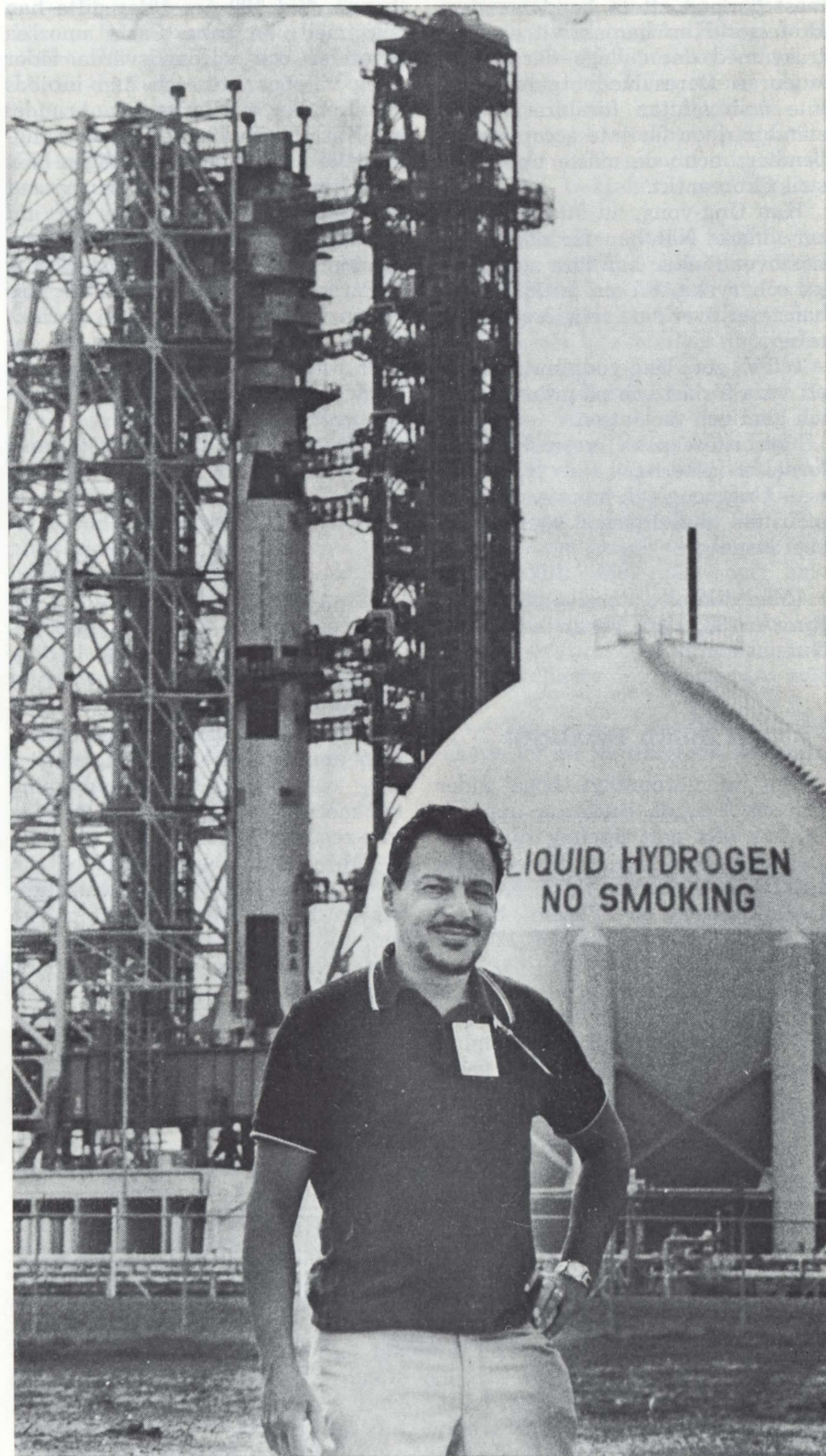
— Genom att jag huvudsakligen skriver om rymdforskning har jag inte kunnat undgå att slinka in på UFO-problemet då och då. Det har skett mycket sporadiskt, men ämnet fascinerar mig, oavsett vad UFOs är för något.

Condonrapporten?

— Jag har läst bitvis i den. Forskare som varit engagerade i utredningen har ju gjort den bedömningen att rymdfarkoster är den minst sannolika förklaringen till UFO-fallen. Om rapportens oförklarade fall säger de att dessa ofta har miss-tolkats: att man inte har kunnat ge förklaring beror inte på att fallen skulle vara oförklarliga utan på att forskarna inte fått tillräckliga informationer om dem för att kunna dra en slutsats. Samma säger Pentagon, det amerikanska försvarshögkvarteret, där jag också varit och förhört mig om detta.

Semitjov har träffat flera intressanta personer inom UFO-området, bl. a. professor J. Allen Hynek. Det var 1967.

— Hynek var ursprungligen mycket skeptisk, när han engagerades av amerikanska flygvapnet som vetenskaplig konsult i UFO-frågor. Sedan blev han fascinerad av ämnet och började gå vidare på egen hand. Han har aldrig själv sett något UFO, men på grundval av vad andra har berättat menar han att det är fråga om fenomen som verkligen existerar och kräver en vetenskaplig undersökning — vad det än må vara. Det finns inga bevis, säger han, men han lutar åt åsikten att det rör sig om interplanetariska farkoster,

Eugen Semitjov som reporter på Cape Kennedy. Den gigantiska mån-raketen Saturnus 5 i bakgrunden.

så mycket har han låtit mig förstå. Men samtidigt anser han att hans kollega Jacques Vallee är alltför optimistisk i sina teorier om främmande rymdskepp.

Och vad tror Eugen Semitjov själv om UFO-fenomenet?

— Ingen skulle bli gladare än jag, om det verkligen låg något i dessa rapporter om rymdskepp. Det vore verkligen en världshistorisk sensation om jordmänniskan skulle komma i kontakt med varelser från en annan värld. Men även om det bara skulle vara ett jordiskt fenomen — kanske psykologiskt — vore det mycket intressant att få en förklaring på det också. Men jag har sett så mycket bluff och geschäft på det här området — inte så mycket i Sverige som i Amerika — att jag har blivit väldigt skeptisk. En del människor vill ha publicitet, andra har ekonomisk vinning av det.

Nyligen hade jag i USA ett sammanträffande med professor Carl Sagan, och han sa att man inte kan komma ifrån att folk har sett något som är svårförklarligt, men att det är svårförklarligt behöver inte betyda att fenomenet kommer från en annan värld. — Jag tror för min del att det är en mångfald olika företeelser som alla tolkas som UFOs — meteoror, satelliter, flygplan på stor höjd, brinnande sumpgas, kanske atmosfäriska fenomen som vi ännu inte känner till... Detta i kombination med önsketänkande... Men jag vill inte påstå att rymdskeppsteorin är omöjlig, även om den verkar långsökt.

Om de svenska ufologerna menar Eugen Semitjov att deras arbete är vettigt, så länge de är tillräckligt skeptiska och verkligen går in för att skilja på fakta och fantasier. Några är alldeles för lättleda och godtrogna och tror på allt som sägs, och det är definitivt inte riktigt. Det gäller ju att stå med fötterna på jorden.

Pollenkungens historia

Förra året blev Semitjov upprigad av den s. k. pollenkungen Gösta Carlsson i Ängelholm, som berättade om en sällsam upplevelse han haft 25 år tidigare och hemlighållit i alla år. Resultatet av telefonsamtal blev att Semitjov besökte Carlsson och därefter skrev två artiklar i Allers, nr 44 och 45 i fjol, om ett möte med ett "flygande tefat".

Det var 1946 det hände — ett år då många svenskar såg okända föremål i luften och försvarsstaben

fick ta emot en stor mängd rapporter men innan ännu någon talade om "flygande tefat". Carlsson var ute i skogen i trakten av Ängelholm, såg ett sken mellan träden och sökte sig fram till en glänta, där han fick syn på en farkost, vars storlek var 16 meter i diameter och 4 meter hög. (Han mätte följande dag de brännavtryck som fanns på marken.)

Farkosten, som omgavs av en violett ljuskupol som ett slags skyddande vägg, hade formen av en diskus med en upphöjning på mitten liksom en kabin. Upp till fanns en lysande mast. En stege var nerfärd från en dörröppning.

11 människoliknande varelser kunde observeras, män och kvinnor. De hade vita, åtsittande dräkter och föreföll vara helt tysta medan de sysslade med reparationer på ett fönster på farkosten. De var ungefär av människostorlek och hade lätta, genomskinliga hjälmar över huvudet. De som befann sig innanför ljuskupolen, hade fällt hjälmarna bakåt. En höll vakt utanför ljusväggen, och denne hade ett fyrkantigt, svart föremål på bröstet, som han vände mot Carlsson, och gjorde stopptecken. (Jämför med fallet Heinonen-Viljo, Sökaren 8, 1970, och det svenska Kolmården-fallet, Sökaren 1, 1968 — båda gångerna iaktogs en varelse med en mörk "låda".)

En av de främmande kvinnorna kastade ifrån sig en kort, fyrkantig kvartsstav, bränd och smält i ena änden. Carlsson tog upp den och har den alltså i sin ägo. Han har släpat den till en skarabé. Kvartsbiten har undersökts på Mineralogiska Institutionen, Stockholms universitet. Den har inga andra egenskaper än vanlig kvarts, som är ett av jordskorpan vanligaste mineral.

När farkosten lyfte, brändes gräset av utblåsningar från kanten. Därav uppstod en cirkel på marken, vilken alltså är synlig, en fot bred och knappt en decimeter djup. Semitjov besökte platsen tillsammans med Gösta Carlsson, varvid denne pekade på ett träd i närheten och visade att grenarna i riktning mot cirkeln var helt förtorkade. Och de låga asparna, som står där, växer inte riktigt; de borde ha varit större men tycks ha stannat i växten. Innanför cirkeln finns inget träd.

Eugen Semitjov bedömer "pollenkungen" som pålitlig. Han skriver bl. a.: "Jag iaktar honom. Men det här är inte teater. Han har ingenting av spelad mystik."

Själv är Carlsson inte säker på vad det var han såg, men han tror att varelsena inte var människor och att farkosten kom från en annan värld.

(Helsingborgs Dagblad har en uppföljningsartikel om Carlssons påståenden. Tidningen har talat med en kartritare, Lennart Selmén, som berättar att han varit mycket förbryllad över cirkeln, som han först upptäckte på ett flygfoto. Han har märkt att gräset växer högre utanför cirkeln än innanför. Selmén tror på Carlssons förklaring att ett rymdskepp har landat i gläntan.)

*

— Jag tyckte att Gösta Carlsson verkade tillförlitlig, säger Eugen Semitjov till Sökaren. Jag var skeptisk, när jag kom dit, men han verkade sansad och vederhäftig, helt sensationsfri i sitt uppträdande, så jag har svårt att tänka mig att han skulle ha duktat upp en fantasi-historia. Det hade också varit helt omotiverat. Han hade inte haft någonting att vinna på en sån sak.

— Kanske han har drömt alltihop?

— Ja, man kan ju fråga sig, om han kan ha legat och sovit på ängen och drömt en massa saker och sedan själv inte vetat om det varit dröm eller verklighet — att det med tiden fått karaktär av verklighet för honom själv. Men är det inte en långsökt förklaring? En dröm brukar vara svår att återge så i detalj.

Gösta Carlsson säger själv att han känt behov av att dela med sig av sin erfarenhet, sedan han gått och varit ensam medveten om den i årtal. Han menar också att det är lättare att berätta historien nu i rymd-åldern än det var för 25 år sedan, då våra perspektiv var mer begränsade.

Eugen Semitjov har själv ingen förklaring till Gösta Carlssons historia. Han har bara återberättat den och påpekar att något som helst bevis inte finns.

Fattiga vill ha mat för sina magar, rika magar för sin mat.

Anthony Copley

Om medeltidens människor hade exploaterat jordens tillgångar så som vi nu gör, kanske vi inte alls hade varit här nu.

Burckhardt

Olle Jönsson är född i Malmö 1918. Till yrket är han ritingenjör och numera bosatt i Chicago, U.S.A. Under sin tid i Sverige blev han känd som "mirakelmannen från Varberg", vilken utförde häpnadsväckande parapsykologiska experiment, som tycktes trotsa kända naturlagar. Pressen gav honom mycket publicitet men "avslöjade" honom också några gånger. Att det saknades saklig grund för tal om avslöjande har bokförläggare Sune Stigsjö tidigare berättat om i *Sökaren*.

1953 flyttade Jönsson till U.S.A. på inbjudan av den ledande parapsykologiske forskaren professor J. B. Rhine i Durham, vilken ville göra experiment med honom.

— Rhine har sagt, omtalar Olle Jönsson, att han inte mött någon annan person med lika hög träffprocent som jag, när det gäller att gissa på de så kallade ESP-korten. Flera gånger har det hänt att jag haft 25 rätt av 25 möjliga. — Med maskinblandade kortlekar har jag många gånger haft 17—18 rätt av 25 möjliga.

Jönsson upplyser att han gjort parapsykologiska experiment så gott som varje dag, sedan han kom till Amerika och att han fortfarande har kvar sin fulla paranormala förmåga. Han har studerats av "säkerligen ett hundratal vetenskapsmän".

En av hans märkliga gåvor är att kunna flytta föremål med tankens hjälp. Hur upplever han själv detta?

— Först får jag en känsla av harmoni och känner på mig vad som kommer att inträffa. Redan som liten pojke upptäckte jag att jag kunde få föremål att flytta sig när jag tittade på dem. Det är en sorts energi som utlöses. Man kallar det tele-

kinesi. Under vetenskaplig kontroll har jag med psykisk kraft kunnat rubba t. o. m. så stora föremål som pianon.

— Men det sägs att Ni ofta fuskar. Är det riktigt?

— Oftast finns i början inte den rätta atmosfären för experiment. Men alla väntar sig något, så ibland roar jag de närvarande med vad jag kallar uppvärmningsförsök, tills den rätta stämningen inträder. De som inte kan skilja på äkta och oäkta experiment är inte kompetenta parapsykologer.

— Vill Ni kommentera professor Laurents uttalande, som refererades i *Sökaren* nr 9, 1971?

— Professor Laurents förklaring av fenomenen som suggestion är felaktig. Vi har fotograferat och filmat dem och på så sätt fått bevis för äktheten.

— Vinner Ni ofta på spel?

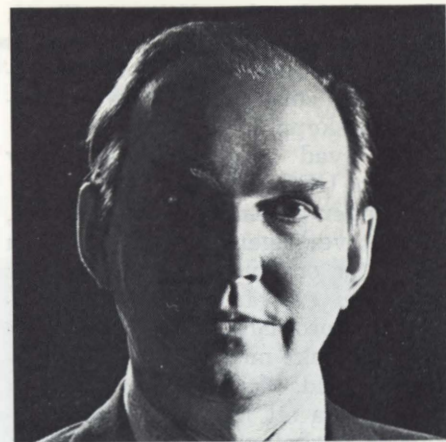
— Ja. En gång i Las Vegas t. ex. spelade jag baccarat på casinot. Med 90 procents säkerhet kunde jag avgöra vilka kort som skulle komma upp. Jag vann flera tusen dollar på en timme och är inte välkommen dit fler gånger.

Olle Jönsson omtalar att han ser människors aura. Alla människor utstrålar färger. De som är högt utvecklade har mycket blått och violett omkring sig; den som är sjuk omges av gulaktiga nyanser.

På en fråga om vegetarismen svarar Jönsson att det bör vara ett individuellt val, vilken livsföring man väljer, men han tror att ju mer vegetarisk kost vi äter, desto högre utvecklade blir vi. Själv lever han sunt och varken röker eller dricker, eftersom han anser att det är skadligt.

Är Olle Jönsson religiös?

— Jag tror på en Gud som den yt-

tersta orsaken till allt. Jag tror också att själen lever vidare och att vi kommer tillbaka, kanske hit till jorden, kanske till någon annan plats. Jag har själv minnen från ett föregående liv som lärare i Indien, och skådespelaren Glenn Ford, som är mycket medial, har berättat för mig att han tydligt minns episoder från ett tidigare liv som officer.

Jönsson är en bra tankeläsare, det visar parapsykologiska experiment som han gjort. Man tar t. ex. ett kort och tänker på det — och Jönsson säger med stor träffsäkerhet vilket det är. Men tankeläsning kan man naturligtvis även ha praktisk nytta av:

— När jag köper bil vet jag från början vilket pris som är det lägsta som försäljaren kan gå med på, försäkrar vår mirakelman.

Vi frågar Olle Jönsson om han någon gång kommer att återvända till Sverige eller om han blivit amerikan för gott. Om ett eller två år, svarar han, har han tänkt bosätta sig i Sverige.

Slutligen gör vi ett litet test. Kan Jönsson i U.S.A. säga vilken färg Sökarens redaktör har på sina gardiner och sin soffa?

— Brun gardiner, brun soffa, liknande läder!

Men det rätta förhållandet är att det är rödgult och grönt i gardinerna; soffan är grön och har grönt överkast. Däremot är draperierna bruna, och skrivbordsstolen är brun med svart läder.

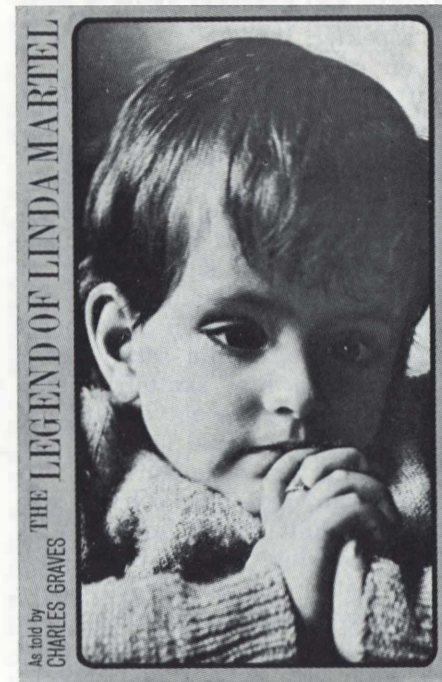
I Amerika har nyligen utkommit en bok om Olle Jönsson med titeln "The Psychic Feats of Olof Jönsson", skriven av Brad Steiger. Vi återkommer i ett följande nummer och berättar om bokens innehåll. Den kanske också utkommer på svenska.

UTLÄNDSK BOKVANDRING MED ROLAND ADLERBERTH

Avsikten är att den här krönikan skall återkomma då och då, och följaktligen kan det måhända vara klokt att inleda den med en kort programförklaring, ett tillägg till Svens och mitt samtal i december-numret. Den kommer att täcka samma breda fält som *Sökaren* själv och kommer närmast att hållas i ett slags forteansk anda, eftersom min egen grundinställning till hela detta väldiga fenomenområde nära ansluter sig till just Charles Forts — jag är skeptisk mot allt men därmed också mot min egen skepsis. Och inte minst skeptisk är jag mot de skygglappar som de troende materialisterna brukar kalla "vetenskapens nuvarande ståndpunkt". Att inför de många vittnesbörd som redan framlagts blankt förneka de parapsykologiska fenomenens existens, påstå att varenda UFO-observation är antingen hallucination eller bluff, hävda att Atlantis inte kan ha existerat, påstå att arkeologins och paleontologins nuläge är den definitiva sanningen för all framtid etc. — det förefaller mig precis lika naivt och "ovetenskapligt" som att tro på varenda UFO-kontakthistoria, svära på varje ord i Dänikens böcker, hävda att Tiahuanaco garanterat är en miljon år gammalt o. s. v.

Så krönikan kommer att karaktäriseras av en vänligt sinnad skepsis (utom när det gäller de rena tokarna, för ingen är fullkomlig, minst av allt jag). Och den kommer inte att omfatta enbart nyutkomna böcker — framför allt här i första krönikan, men också senare, tänker jag också ta upp äldre böcker av intresse, eftersom den svenska tidnings- och tidskriftsbevakningen av vår sort av litteratur är praktiskt taget helt nonexistent och en bok förvisso ingalunda förlorar sitt läsvärde bara för att den råkar ha en fem-sex år på nacken; längre tillbaka kommer jag inte att gå, av rent praktiska skäl, för jag tänker aldrig ta med en bok utan att först ha förvisst mig om att den fortfarande går att anskaffa genom bokhandeln.

Så till exempel kom Charles Graves *The Legend of Linda Martel* (Icon Books, £ 1:75) ut redan 1968, men i gengäld är den en av de sobrast och trovärdigaste böcker om helande jag någonsin läst. Den

Så ser Linda Martel ut på omslaget till Charles Graves bok.

handlar om en liten unge på den brittiska ön Guernsey, svårt sjuklig och död redan vid fem års ålder, som under sitt korta liv faktiskt botade massor av människor från massor av sjukdomar. Graves är ingen professionell, okritiskt troende ockultist utan en praktisk och skeptisk journalist med åtskilliga böcker bakom sig, som har sållat vittnesbörden väl och ändå står kvar med massor av definitiva fakta om fenomenet Linda. En underlig bok, som under inga omständigheter kan avfärdas som bluff och just därför är värd en hög grad av begrundan.

Ätta berömda medier lever ett rikt liv i Paul Taboris *Companions of the Unseen* (Humphrey, £ 1:75). Tabori är vice ordförande i den sekelgamla engelska spöklklubben, så han vet vad han talar om och är därtill hyggligt objektiv i sina skildringar av mediernas sällsamma eskapader hin- och hitsides. Allra intressantast är kanske den första artikeln, som handlar om Harry Hanussen, en judisk salongsmagiker och klärvoajant som trasslade in sig med nazisterna och så småningom mördades av dem efter maktövertagandet — på exakt det sätt som han

själv hade förutspått. Men de andra sju är inte illa de heller — fler än sju för övrigt, för en av essäerna handlar om en hel medial familj — och urvalet är gott; det är världens mest berömda medier genom tiderna som passerar revy, så boken ger god psykisk allmänbildning.

Pålitligt läsvärde Hans Holzer skärskådar framtidsförutsägare i *Predictions — Fact or Fallacy* (Hawthorne, \$ 5:95) och angriper fenomenet med sin vanliga metod i alla ockulta sammanhang — han tror på dess existens i stort men skärskådar med något så när vaken kritik varje enskilt fall. Vilket innebär att man får åtskilliga goda inblickar i den industri som spånadet för spådomstroende numera har blivit i både USA och England — Holzer berättar bl. a. om engelska spåkliniker, där framtidsförutsägandet bedrivs i rena snabbköpsstilen, till fixa priser och med en rad spiritistiska medier anställda. Men samtidigt försöker han, utifrån både statistik och personliga upplevelser med enligt hans egen uppfattning definitivt sannfärdiga medier, bevisa att prekognitionen, förmågan att skåda in i framtiden, faktiskt existerar och försöker till och med få fram de lagar som gäller för den.

I det sammanhanget må meddelas att en av USA:s ledande kommersiella profeter, Jeane Dixon, berättar sitt livs historia i *My Life and Prophecies* (Bantam, \$ 1:25). Men den feta lilla pocketboken är förvisso ingenting för en fortean: en vilt konservativ figur berättar om hur hon och Gud gemensamt skulle kunna ordna det mesta om bara folk ville inse vilket fint team de är — samtidigt som hon ger ett urval spådomar på både lång och kort sikt, där pocketupplagan behållit också de kortsiktiga (originalet kom 1969). Dunt av den. Att sedan de många tidigare spådomar som finns utspridda genom boken, slagit in allesammans ger förvisso inget större bevisvärde; det har de alltid gjort i den här sortens böcker.

250 drömmar, sanndrömmar, mar-drömmar och allmänt märkliga drömmar — Emanuel Swedenborg medverkar med en bödel — hämtade ur världslitteraturen och ur bemärkta mäns drömliv, fyller sidorna i Brian Hills *Such Stuff as Dreams* (Hart-Davis, £ 2:10). Ingen parapsykologi i vanlig mening men en trevlig antologi för nattduksbordet hos envar som är fascinerad av drömmarnas värld. Och naturligtvis

med en del snitt också in mot de parapsykologiska funderingarnas värld — här finns åtskilliga säregna sann-drömmar att fundera på. Men i huvudsak är detta helt enkelt en dröm-antologi, framforskad med mycken möda från många håll, och som sådan mig veterligt den första i sitt slag.

Ett rikt folkloristiskt vetande bjuds i K. M. Briggs **The Fairies in Tradition & Literature** (Routledge & Kegan Paul, £ 2:10), en bok som med överlägsen sakkunskap behandlar allt tänkbart engelskt oknytt genom tiderna, både i folktron och i litteraturen. Där man bl. a. kan inhämta att det fortfarande då och då händer att en engelsman träffar en älva, en tomt eller någon annan representant för småfolket; icke så att miss Briggs själv tror på de här historierna och anför dem som and-löst avlyssnad sanning, men älvträffarna själva tror fullt och fast på sina upplevelser. Så det är tydligen inte bara spökena som är särskilt seglivade i traditionernas England, också det gamla småfolket vägrar alltför energiskt att definitivt förvandlas till fotnötter i vetenskapliga avhandlingar. Citat ur massor av gammal fin litteratur och ett litet men dock lexikon över alla tänkbara typer av brittiska naturandar och andra övernaturligheter förhöjer ytterligare varans värde.

Kheopspyramidens mörka hemligheter, en aktad liten ockult specialitet, hade en framstående utforskare i danske Johannes Hohlenberg, och sjätte upplagan av hans **Kheops-pyramiden og dens hemmelighed** (Borgens forlag) kom 68 och finns fortfarande i handeln. Och rekommenderas som en första förberedande i pyramidologin: Hohlenberg själv hörde inte till de allra mest framstående svärmeandarna i branschen, de som trodde att pyramiden byggdes av atlantider, i sina mått rymmer uppgifter om världens hela historia eller allt mänskligt vetande i sammandrag o. s. v.; själv nöjde han sig med att tro att pyramiden var det allra heligaste för en mysteriereligion, som invigde sina adepter dårsammastädes. Men han ger också spännande glimtar av de stora tosingarnas pyramider och avslutar med en givande litteraturföreteckning för vidare läsning.

Alkemin var ju länge efter sin död (?) höggradigt varg i veum i vetenskapliga kretsar och brännmärktes som bluff och lögn och bedrägeri alltsammans, men skallet har nog börjat lugna ner sig numera, och ett

av de finaste vittnesbörden om den saken är det nyligen utkomna tyska praktverket **Alchimia**, (Heinz Moos Verlag, DM 96:—) där fyra forskare, Emil Ernst Ploss, Heinz Roosen-Runge, Heinrich Schipperges och Herwig Buntz tar upp alkemins historia, ideologi och teknik ur olika aspekter; inte för att spilla krut på en redan död kråka utan i en rent analytisk volym. Tonvikten framför allt på dess historia och teori, mindre på själva praktiken, även om de praktiserande alkemisterna (t. ex. Goethe, som var mycket intresserad och själv dabblade med alkemin) får sina porträtt på den historiska avdelningen. Så den som själv i Goethes och Strindbergs efterföljd skulle vilja sätta i gång och tillverka litet skattefritt guld har inte mycket i receptväg att hämta här. Men i gengäld får man alltså åtskilligt om både hur och varför alkemin växte fram och vad som drev de (fullt ärliga) utövarna av denna märkliga konst. Och bildmaterialet är helt utomordentligt — massor av illustrationer, många helsidesditen i stort format, i både svartvitt och färg, som redovisar hela den sällsamma och komplicerade alkemistiska symbolvärlden och klarlägger den, och också ger en mycket god bild av alkemins praktik och dess utövare genom tiderna, i både helg och söcken.

Och på den så att säga modernt naturvetenskapliga avdelningen framförs de mest osannolika djur och odjur i den märkligaste frihet i John A. Keels **Strange Creatures from Time and Space** (Fawcett Gold Medal, \$ 0:75), en pocketbok som formligen kryllar av monster av alla de slag. Själv tror jag till så där 60 procent på både snömännarna och stora sjöormen, men här hos Keel ramlar en vantrogen broder som jag av redan i de första svåra svängarna. För här har snömännarna släktingar över hela Asien, delar av europeiska Ryssland, bergsområdena längs nordamerikanska västkusten och diverse områden i Sydamerika, och sjöodjuren formligen dräler i varenda större amerikansk och kanadensisk vattensamling. Och annorstädes också — "flera svenska sjöar påstås vara behäftade med märkliga undervattensväsen", berättar Keel. Förmodligen gamla storsjöodjuret som spökar. Och på tal om Sverige kan meddelas att den där mystiska ubåten som marinen jagade 1969 inte alls var rysk utan fastmera ett USO, en förkortning i stil med UFO som betyder Uniden-

tified Swimming Objekt, Oidentifierat flytande föremål — sådana har dykt upp litet varstans på senare år.

Jättar har vandrat på jorden fordomtima och gör det kanske fortfarande — här och var i muséernas källare finns fossil av jättelika människor, som de elaka museimännen inte vill visa upp, eftersom det skulle bringa oreda i vetenskaperna. Och de gamla draklegenderna tyder på att i gott stånd varande pterodaktyler troligen levat kvar på vår planet ända fram till ett par tusen år f. Kr. Och mitt i alltsammans ändå ett slags skepsis — Keel går inte på vad som helst (bara nästan) — och ett trevligt, spänstigt, småhumoristiskt språk som gör boken till en verkligt spännande läsning.

Därtill en fascinerande teori om att det finns vissa områden på vår jord där de märkligaste monster slussas in då och då från en annan dimension eller från yttre rymden, troligen via UFO:s. Charles Fort skulle ha haft mycken glädje av den här boken.

Över huvud taget spelar tefaten en stor roll i Keels bok, både som leverantörer av djur och odjur och som konservburkar för diverse i gott stånd varande intelligenta oförklarligheter. Och Keel tror obetingat på deras existens, men i den rikt flödande floden av UFO-litteratur finns det numera också hela böcker som bara otror från början till slut.

Till exempel den tyske TV-mannen Peter G. Westphals **UEP UFO** (Deutsche Verlagsanstalt, DM 9:80), en osedvanligt fint illustrerad bok. Bland annat innehåller den en hel del mycket lyckade tefatsfoton, som bara har den lilla nackdelen att Westphal samtidigt berättar exakt hur han själv med hjälp av diverse olika husgeråd har kunnat åstadkomma högst liknande foton, och också visar sina egna modeller i bild. Och andra kända tefatsfoton slås ihjäl med garanterade molnbilder, som otvivelaktigt är intill förväxling lika tefatsfotona.

Texten är från men sakkunnig — Westphal har verkligen studerat ämnet ordentligt innan han dömer ut det — och boken rekommenderas varmt envar ufolog att testa den egna trosvissheten på. Vartill kommer att den också innehåller en elegant vetenskaplig debatt om sådana intressanta ting som livet i världsrymden och möjligheterna till interstellär rymdfart, där Westphal t. o. m. tar upp sådana hypermoderna teorier som tachyonhypotesen, de där idéerna om partiklar som rör

sig snabbare än ljuset.

Och ufologin som frälsningslära i schweizaren Sergius Golowins **Götter der Atom-Zeit** (Francke, schwfr 13:80), som i Jungs anda och efterföljd (bortsett från att Jung tydligen i själva verket trodde på tefaten men aldrig vågade erkänna det rent ut) diskuterar drömmen om de räddande rymdvarelserna som religionssurrogat i vår stressade och krigsrädda tid. Ingen "ren tefatsbok alltså, men en intressant och skicklig analys av den märkliga avart av ufologin som bl. a. avkastade den danska frälsningsbunkern för Orthons utvalda för ett par jul sedan.

Kontakthistorierna, denna märkliga gren av ufologin, har fått sin hittills största och fylligaste bok i den av Charles Bowen redigerade **The Humanoids** (Regnery, \$ 5:95), en avsevärt utökad upplaga av en tidigare skrift med samma namn. Det är en hel serie case histories och analyser, författade av en rad kända och (oftast) vettiga forskare i branschen, folk som Bowen själv, Jacques Vallée, Coral Lorenzen, Gordon Creighton och Aimé Michel, som avslutar boken med en funder-sam analys av orsakerna till att UFO-besättningarna inte tar kontakt med oss. Inte på allvar alltså. Boken har omslag i exakt den gröna färg man föreställer sig skall pryda de små gröna männen från Mars, men tillhör defintivt inte ufologins vildaste svärmeandeflygel. Tvärtom är det en tämligen vettig bok, vare sig man sedan vill tro på den eller inte, med den fylligaste samlingen kontakthistorier hittills och intelligenta analyser av några av de mest kända.

Däremot ger Gray Barkers **Book of Saucers** (Saucerian Books, \$ 4:95) en glad och lättläst genomgång av vad man faktiskt tror på fullt allvar ute på yttersta tosingaflygeln. Gray Barker hör till de där extremufologerna som varnats av tre män i svart — vilket inte tycks ha påverkat honom så värst mycket — och boken är en tvångsfri blandning av de märkligaste UFO-rapporter, märkliga monster, psykkontakter med överlägsna tefatsvarelser, deros och teros och andra underligheter. Bland annat förefaller det som om vi skulle göra klokt i att kolla med invånarna på Uranus i fråga om Antenfallet — för liknande hål i en engelsk potatisåker år 1963 har enligt Barker åstadkomits av ett stort flygande tefat från Uranus. För det har Robert Randall

sagt, och han vet sänt.

Till slut en engelsk bok om problemet tro och vetande, J. H. Scotts **God, Immortality and Science** (Blackwood, £ 1:50), som försöker förena nuets teknik och vetenskap med tron på Gud och odödligheten. Scott är själv tekniker och troende samtidigt och går med iver och intresse in för att forska fram rent vetenskapliga bevis för sin tes. Och slutar, efter många djupdykningar i både parapsykologin och biologin, och diverse andra vetenskaper också, med att sorgset men bestämt ge upp ånglarna, men däremot mycket bestämt satsa på både odödligheten och en eller annan himmel av på det hela taget tämligen kristen typ. Där man bl. a. har hela evigheter på sig för att fullända sitt golfspel.

Fast det är kanske litet elakt att citera just sänt, för mr Scotts himmel har högre aspekter också. För "om man alls skall tro på ett liv efter detta, så bör man väl förmodligen föreställa sig det som en kontinuerligt expanderande tillvaro parallell med den jordiska, där båda fortsätter bokstavligt talat i all oändlighet, även om de individuella livet på det fysiska planet kanske som nu förblir relativt korta vart och ett för sig." Så man får god tid på sig att fullända sig inte bara i golf utan också i andliga idrotter. Kanske rentav i både dygderikedom och vishet.

Och det är ju en trösterik tanke.

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.
Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

LÄS!

John Björkhem:

Det ockulta problemet, 15:60. + 334

Carl-Martin Edsman:

Mystiker i Vällingby, 13:25. + 4

Olle Holmberg:

Den osannolika verkligheten, 17:00.

Nils-Olof Jacobson:

Liv efter döden? 49:40 (inb.) + 3

Olle Jönsson:

Bakom ridån till det okända, 6:75. + 4

Nils Kalén:

Vettig föda, 9:40.

Edgar Kupfer-Koberwitz:

Måste vi döda för att leva? 11:75.

Christopher Mayhew:

Människor som söker Gud, 9:40.

B. R. Ståhl o. B. Persson:

Kulter Sekter Samfund, 47:05. + 4

Alfred Svanqvist:

Det eviga nuet, 10:30. + 4

Olof Thorborg:

Fasteboken, 11:20.

Ebba Waerland:

Naturläkekonstens bok, 17:05.

Heinz Vonhoff:

I kamp mot nöd, 14:10 (inb.)

Priserna inkluderar moms.

Porto tillkommer.

SÖKARENS FÖRLAG

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytm.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Alltmer populära

manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — positivt testad och lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

ATT TÄNDA EN ELD

Redan mina första artiklar i "Brevcirkeln" förde med sig att människor började skriva och ringa till mig, och när jag därefter började publicera mig i "Sökaren" ökade brevströmmen avsevärt. Sedan utgavs boken "Jagets eld", och strax efteråt hade jag nöjet framträda i Per Ragnars TV-program "Först dö och sedan..." — vilket förde med sig artiklar i både dags- och veckopress. Nu ökade breven och telefonsamtalen dithän att jag snabbt förstod att jag omöjligt skulle kunna besvara allt: Jag arbetar hela dagen och ofta en bit in på kvällen med teknisk instruktion och måste formligen "leva mig in med firman och dess målsättning". På min fritid vill jag i görligaste mån analysera mina minnen, dra konsekvenser och försöka utarbeta en världsteori, som någotsånär förklarar de minnen jag bär på.

Min uppgift (som jag ser den) är ju inte att vara någon allvetande Messias men väl att initiera andra och ge andra mod att framträda i samma sak som jag själv. Jag har med förvåning kunnat konstatera att det finns många som bär på mer eller mindre uttalade reminiscenser ur tidigare liv. Vill ni ha exempel? Nå, en kvinna, som jag brevväxlar med, hade nämnt för sin 16-åriga dotter litet om mina minnen. Dottern är en modern och glad "tio-i-topp-snäcka", som modern säger. Men så nämnde modern ordet "Kvátur-Glon" och reaktionen... (jag citerar ur brevet):

"...men när jag sa "Kvátur-Glon" blev tösen alldeles vit i ansiktet. Hon stannade upp, tog sig på hjärtat och stirrade på mig som om hon såg ett spöke. "Sa du Kvátur-Glon, mamma?" — "Vad är det med det då?" frågade jag. "Det känner jag igen, det känns så bekant, det känns så konstigt, mamma... DÄR HAR JAG VARIT!"

Slut på citatet. Ett annat, mindre dramatiskt exempel är från en äldre man (över 70):

"Nånting i ordet "Kvátur-Glon" säger mig nåt. Det är precis som att ha nåt på tungan eller, nästan, minnas en gammal dröm. Vad är du egentligen för nånting? Och vad är

jag för nånting?"

Meddelanden av detta slag har väl inget bevisvärde för andra men ett stort värde för mig: De pekar hän mot att jag faktiskt minns namnet "Kvátur-Glon" helt korrekt och att jag inte är ensam om att vara därifrån. De starkare bevisen kommer (det är jag övertygad om) i framtiden, och därvid (det är jag också övertygad om) skall mänsklighetens världsbilder omstörtas totalt. Jag är — i uppriktig ödmjukhet, och ödmjukhet är eljest inte nån framträdande egenskap hos mig — en liten portöppnare, och bortom porten vidgas alla mänskliga vyer något alldeles oerhört. Vi får våra vingar. Var säker på den saken. Varje fjärlssläkte börjar som larver...

Men allt är ju inte frid och fröjd. Då och då blir jag upprind av personer, som bara andas i luren eller sätter igång med ett ettrigt "ni kan ju inte vara riktigt klok!". Eftersom jag har mycket kraftiga summor från mina liv som krigare i min karmiska aura, svarar jag på ett sätt som endast råbarkade soldater skulle kunna skratta åt. En psykologiskt skolad vän har rått mig att hellre lägga på luren eller försöka svara milt, men jag har burit svärd under betydligt längre tidrymder än jag burit palmkvistar och känner mig faktiskt som mest i "rätt form" när det tunna suset av vasst stål ilar till i mitt medvetande.

Värst är det dock när folk ger mina barn dumma gliringar. Själv tål jag nog vad som helst, för ytterst finns Döden själv, och den är ingenting att bekymra sig om — men andras oförvållade plåga gör mig sjuk.

Man kan nog använda en utsliten, men brukbar, kliché och säga att reaktionen är mycket blandad. En kvinna skrev till mig att jag är besatt av djävulen, men mot detta står en annan kvinnas yttrande: Hon uppfattar mig som nånting mellan Buddha och Jesus. (Jag kände mig moraliskt tvingad att meddela sistnämnda att jag röker, dricker och har skrivit pornografi och i allt utom mina minnen är ett vanligt "karlakrak".)

Vissa anser att jag skriver mycket rörigt, medan andra tycker att jag är klar och tydlig. Somliga uppfattar min person som kall och högmödig, andra som varm och förstående. Vad är sanning? Ack, sanning är ju bara en mänsklig bild av verkligheten, och det finns lika många sanningar som det finns människor.

Vad jag själv uppfattat som den allvarligaste kritiken mot min verksamhet (och det är samtidigt en kritik mot alla er som tror på något mer än bara denna dödliga tillvaro) kom från en journalist, som varnade för tendensen att göra reinkarnationstanken till en kult. Inget u-landsbarn skulle räddas, inte en deciliter spillolja hindras från att förorena miljön, om vi drar oss undan världen och sänker oss i det egna inre... Vem har nu påstått att jag förordar en "flykt från verkligheten" — en eskapistisk dröm? Låt mig deklarera min personliga inställning:

Jag är övertygad om att jag skall födas på nytt, eftersom mina minnen gör detta till en ofrånkomlig konsekvens. Jag vill hamna i glädje, inte i plåga. Jag vill inte födas som ett barn i ett svältande land, inte utsättas för våldtäkt, tortyr, fångenskap, hunger, lidande. Jag vill inte födas i en förgiftad värld, inte öda mina kommande liv på att kämpa för något så självskrivet som rätten att leva trygg och lycklig. Den rätten är självklar, och var och en som tror på odödligheten är beredd att offra **allt** för den rätten. Inte bara livet, för det offret är lätt. Nej, även tryggheten i detta liv, glädjen, säkerheten, allt det som ger vardagen glädje — för om vi inte är beredda att offra **allt** för **allas** rätt till **frihet och trygghet och glädje** så riskerar vi att själva återfödas i en värld där den rätten inte alls är något självskrivet utan tvärtom betraktas som en orealistisk fantasi. Vågar jag ställa en fråga här, till just Dig:

"Är Du beredd att offra **allt** för den rätt jag nämnt?"

Om svaret är "nej", så är Din tro inte grundmurad, men det skall Du inte ta så hårt: Det är få förunnat att ha en kompromisslös över-

tygelse.

En person skrev till mig ungefär så här (jag kortar ner citatet):

"Det berör mig förskräckligt illa att du uttalar dig som om du hade rätt utan all diskussion. Du låter inte bara snorkig, utan högmödig och isande föraktfull."

Det är beklagligt om man kan utläsa sånt ur det jag skriver, men orsaken ligger möjligen i att jag finner det avskryvligt att överlämna denna värld åt världsliga makter och själv drömma om en bättre (rent personlig) tillvaro nån annanstans. Mina egna erfarenheter har lärt mig att vi lever i våra inkarnationer, att livsmiljön är gemensam och att alla har samma rätt till ett sant liv. Min första bok, "Mörker över Malmö", hade en stenhård mening som avslutning på förordet:

"Ansvaret är även Ditt!"

Det är sanning, kosmisk sanning. Du kan aldrig undandra Dig Ditt ansvar. Att världen ser ut som den gör är inte bara andras ansvar, det är även Ditt. För om Du verkligen vill förändra världen till något sannare, så kan Du göra det. Du kan addera Din eld till andras, och två eldtungor bränner dubbelt mot en. Tusen eldtungor sätter kungatroner i lågor. Världens sak är Din.

Men hur impopulärt Du än må uppfatta mina ord, så säger jag dem ändå, för sanning ger frihet, och frihet utan sanning är en lögn: Det är så bekvämt att inte låtsas om sitt ansvar. Det är så lättasamt att säga "fanatiker" om den som pekar på en med anklagelsens finger. Det är så skönt att sjunka in i den anonyma massan och förskjuta dumheter om att man skulle ha ansvar för andra. Men sanningen står där evig, och Du möter den i Din död, om inte förr: Världen är allas, och envars öde angår alla — och därmed just Dig...

Barnt som svälter till döds. Barnt som steks levande av napalm. Kvinnan som vrålar när soldaterna slår omkull henne. Mannen som skriker att han inte vet nånting, medan de skär upp honom. Alla angår just Dig, broder, syster. De är Du själv i annan form. Deras öde kan bli Ditt i en annan tid...

Vad är livets mening? Många har frågat mig om det. Ja, inte är livets mening att vi skall sträva efter bil och färg-TV och sommarstuga och sitta och titta på "Aktuellt" och mumla: "Fy tusan vad folk bär sig åt..." Nej, absolut inte, för sånt vore som att sitta och spela poker medan hela huset står i lågor. Vad

tar Du med Dig in i nästa liv? Inget av allt detta lekstrunt, som nu tycks Dig så värdefullt. Men gärningens summa och Dina ords verkan och tankemönstret, som ger Dig rätt placering i nästa liv — det tar Du med Dig, endast det.

Det finns ett uttryck, som Du säkert känner till och som Du kanske själv har använt: "Vad kan en enskild människa göra?" Ursäkt — men det uttrycket är bara en undanflykt. Vad är en tändstickas låga? Ingenting. Men den kan ge en eld som rensar kvadratmil av skog. Är liknelsen hård? Då vänder vi tvärtom på den: Vad kan en enskild regndroppe göra mot en skogseld? Inte ett dugg: Den förgasas innan den ens nått de högsta flammornas spetsar. Men tillsammans med miljarderna andra regndroppar kan den få skogselden att dö.

"Ingen är en ö" är ett gammalt uttryck — men visst är Du en ö: Du är en individ, som sticker upp ur rumtidens plan. Men under rumtidens yta är Du förbunden med alla andra öar. Var och en är en topp, som sticker upp i Varat men som är förbunden med alla andra toppar djupt under skeendets yta. Du är en topp, Du är inte samma topp som jag — men Du hör ihop med mig. Vi hör ihop allesammans. Envar är en ö, men alla öar kommer ur samma grund.

Nu finns det ju en massa öar som yttrar sig så här: "Jag drar mig undan från världen och söker min fullkomnan och sen uppgår jag i det eviga Nirvana." Men Du märker förstås hur fel det är: Bottnen är ju det Stora Ena — som skjuter upp sina toppar för att pröva olika varianter. Det Stora Ena strävar efter något som angår samtliga toppar. Du är en enstaka topp. Tror Du verkligen att Du ensam kan nå slutmålet och att Det Stora Ena har den avsikten? Nej. Du är en variant, ett prov. Ditt framträdande i rumtiden, i detta oändligt stora rumtidskontinuum, tjänar Alltet — inte Dig.

En teosofisk vän:

"Dénis, Du går rent för mycket in för den här världen. Du bör nog försöka skola Dig och söka sanningen på ett djupare plan."

Nej. Aldrig. Då är jag för evigt död. Vi lever i den här världen. Den här världens sak är Din. Lämna Du världen utan att ha förbättrat den ett enda dugg... herregud, då har Du ju inte utträttat nånting. Då har Du levt helt utan någon mening. Ett helt liv bortkastat. Det var

just snyggt! Skulle Du inte skämmas att lämna ett sånt nolläge bakom Dig?

"Jag kan inte se nån mening med livet", har somliga sagt till mig. Det förvånar mig inte alls. Ägnar man sig åt att samla löv (TV, bil, sommarstuga, motorbåt, status) så står man där till slut med visnande löv och slutligen med bara stoft, och det är verkligt meningslöst.

"Vad har jag gjort för att jag skall ha det så här?" frågar somliga. Tja, inte blir nånting bättre för att Du ställer Dig vid sidan om och tror Dig vara förföljd. Du är ett försök av Bottnen, en topp. Gör nånting. Bättra Din miljö. Eller be om den eviga döden — men den kan Du aldrig få. Du måste komma igen. Du är utsänd av Den Ende. Du har en plikt att gro, Du lilla frö.

Den här artikeln har riktats just till Dig, Du, som inte tror Dig vara kallad, trots att kallelsen rungar i öronen på Dig. Låt mig som avslutning ge Dig en liten sann berättelse. Den handlar om en mångårig vän. Han kunde inte tro på mig, när jag först började berätta om mina tidigare liv och om min vilja att förändra världen. Men sedan köpte han boken "Jagets eld" och läste den tre gånger, och sen skrev han till mig att han trodde på min ärlighet. Som avslutning skrev han de gripande, uppriktiga orden:

"Vad vill Du att jag skall göra?" Nå, vad svarade jag? Högtidligt och majestätiskt? Ödmjukt och undflyende? Nej, jag svarade:

"Jag vill att Du skall bli en av oss alla och göra vår värld sann."

De orden är riktade även till Dig. För Du är en av oss.

Skriv: Dénis Lindbohm
Viborgsgatan 2 B
213 61 Malmö

Ur en recension av R. Adlerberth (GT 13.1.72):

"Även om man så småningom vägrar att tro att detta kan vara sant, så är **Jagets eld** dock en direkt fascinerande bok, full av de märkligaste uppslag, en sällsam sårning i den svenska bokutgivningen som, hur otrolig den än är, dock är avsevärt intressantare än det mesta jag har läst hittills i år."

Dénis Lindbohm:

JAGETS ELD

Sökarens Förlag, 15:88 + porto.

BOKRECENSIONER

FRAMTIDSCHOCKAD?

"Man måste veta vad man ska rätta sig efter." Så formulerar en gammal man jag känner sin grundval för framtida planering. Samtidigt är det ett rättesnöre för vad som är meningsfullt att göra för stunden.

Men hur veta vad man ska rätta sig efter i en otroligt snabbt skiftande värld? Är det stimulerande eller irriterande att möta alla nyheter och förändringar som snubblar fram över varandra? Knappt är någon ny metod på väg att slå igenom och bli allmänt accepterad, så utkonkurreras den av en ännu färskare o. s. v.

Två inställningar till framtiden har utbildats: En ljus, blåögd optimism om en underbar teknisk värld där vetenskapen löser alla problem. Baksidan till denna är skräck för att det som kallas framsteg skall visa sig i grunden felaktigt och leda till oanade bekymmer. Den andra inställningen är att vi har att vänta katastrofer, otrolig nöd och elände. Dock finns här en liten förhoppning om att de vassinnigaste delarna av utvecklingen ska kunna hejdas och att något värdefullt ska räddas.

Den förstnämnda inställningen finner man hos personer i ansvarig ställning, som tänker på den psykiska hälsovården och anser det som sin plikt att visa tro på framtiden samtidigt som de själva påtar sig bördan av ångest och oro. Den sistnämnda inställningen har många forskare som sätter upplysning högre än att låta folk "dö lyckligt ovetande". De väntar sig mera av en allmän väckelse än av enskilda ledare.

Kommer alltfler människor att drabbas av sjukdomen framtidschock? Det anser Alvin Toffler, som skrivit en bok om detta fenomen (Framtidschocken, Bonniers, ca-pris 49:—). Som vanligt har noter, bibliografi och register försvunnit i den svenska översättningen. De återfinns i amerikanska pocketupplagan: Future Shock, Bantam, \$ 1,25.)

Framtidschock definierar Toffler som människans reaktion på överstimulans, ett fysiskt och psykiskt lidande orsakat av överbelastning på organismens anpassningssystem och beslutfattningsprocess. Den kan uppvisa lika många symptom som stress och motsvarigheten kulturchock. Kulturchock uppstår i en ny och okänd miljö där inga gamla förhållningsregler gäller och alla situationer är svåra att få kontroll över. Snart kan individerna i de mest utvecklade samhällen-

na befinna sig i en ständig sådan situation: samhället förändras ideligen och det finns inget gammalt och vant att vända tillbaka till!

De test Toffler åberopar visar att alltför många och snabba dramatiska förändringar i en människas liv får katastrofala följder. Och ju fler större livsförändringar, desto allvarligare symtom.

"Det är något moraliskt motbjudande i att en grupp söker tillfredsställa sig psykologiskt, jagar nya och raffinerade nöjen, medan majoriteten av människosläktet lever i misär och svält", skriver Toffler. Han tror att en femtioårig kampanj för att utplåna hunger vore förnuftig men preciserar inte att befolkningsutvecklingen då är helt avgörande. Några få ord har han att säga om farorna av ingreppen i den naturliga ekologin. Att han inte är särskilt biologiskt orienterad framstår tydligt.

Summan blir att Toffler i sin beskrivning av samhället och tänkbara strategier för att överleva är optimistisk, trots att han som ung arbetade i ett gjuteri och måste veta vad som händer med ett hjul som snurrar allt fortare och inte tycks kunna bromsas: Man kan inte hejda utvecklingen... Han citerar Ralph Lapp, avhoppad vetenskapsman: "Vi befinner oss på ett tåg som ökar farten, rusar längs ett spår där det finns ett okänt antal kurvor som leder mot okända destinationer. Inte en enda vetenskapsman befinner sig på lokomotivet, och det kan finnas demoner bakom kurvorna. Större delen av samhället befinner sig i gods-finkan med blicken bakåt."

Det är ingen tillfällighet att så många "vanliga" människor anser världen vara ett därhus, menar Toffler. Intresset för hallucinationsdroger, astrologi, ockultism, sökandet efter sanning i sensation, extas, svängningar mot extrem subjektivitet, angreppen mot vetenskapen, tron att man inte kan komma längre på förståndets väg, allt återspeglar vardagsupplevelsen hos många som finner att de inte längre kan klara förändringar på ett rationellt sätt, hävdar han. Genom att blint öka förändringstakten, nyhetsnivån och valalternativen ingriper vi tanklöst i förnuftets miljöförutsättningar och dömer miljontals människor till framtidschock.

Självla livsstilen, denna uppsättning normer som spar energi och låter oss slippa ta ställning till en mängd företeelser, håller på att bli en slit och slängvara. Förr var en omvändelse en upp-

skakande händelse av djupt religiös och/eller politisk natur. Den medförde ofta fanatism i den nya uppfattningen; ännu en sådan förändring föreföll omöjlig. Nu kan en människa glida från en underkultur till en annan utan större engagemang. "Av tidigare besvikelser lär han sig att aldrig kasta för mycket av sitt gamla jag i vågskålen."

Städerna tycks vara en lämplig grund för vad samhällsforskaren David Riesman kallar folk med "radarsamvete", som dirigeras av tillfälligt förhållande yttre omgivningar och anpassar sig snabbt. Det sker till priset av bakomliggande ångest. Nu tycks vi vara på väg mot ett samhälle som kräver en sådan orientering med de risker den medför för personligheten.

För dem som hoppas mycket av den nya vetenskapen futurologi, vill jag till sist citera den fängslade ryske författaren Andrej Amalrik: "Om det hade funnits någon futurologi i det romerska imperiet, där man som bekant redan byggde sexvåningshus och barnkaruseller som drevs av ånga, skulle framtids-tänkarna redan på 400-talet ha förutsagt byggandet av tjugovåningshus och industriellt utnyttjade ångmaskiner under det kommande århundradet. Men som vi vet betade på 500-talet getter på Forum alldeles som nu utanför mitt fönster på landet."

Bertil Nilsson

DEN FANTASTISKE CHARLES FORT

Charles Fort var född i Albany, New York, 1874. (Han dog 1932.) En tid arbetade han som journalist och författare, men han fick sedan sin utkomst från en fastighet som han ärvde, och detta gav honom tillräckligt ekonomiskt oberoende så att han under de återstående 26 åren av sitt liv kunde hänga över gamla tidningar och tidskrifter och göra anteckningar om alla mystiska händelser som inte stämde med den vetenskapliga världsbilden. För det mesta höll han till i British Museum. Efter återkomst till New York, bedrev han sina studier i New York Public Library.

Fort skrev fyra böcker om de underliga ting och händelser han antecknade. Nummer två i ordningen var "New Lands", som kom ut 1923 — och den föreligger nu i en svensk översättning med titeln "Länder bortom verkligheten"

(Larsons). En stor del av denna skrift ägnar Fort åt att bevisa att astronomerna, mot vilka han hyste den allra största misstro, var veritabla klantskallar, som gjort alla sina viktiga upptäckter av en tillfällighet.

Omdömena om Fort skiftar. Den store amerikanske författaren Theodore Dreiser betecknade honom som ett geni. Fort-farande existerar ett internationellt Charles Fort-sällskap i Amerika, vilket ger ut en tidskrift, "The INFO Journal". Många som läst hans böcker har uppfattat honom som en stolle, okunnig om väsentliga vetenskapliga fakta; andra har sett honom som en humorist och sagt att han trodde verkligen inte alls på de märkvärdiga ting som han relaterade eller på de fantastiska hypoteser han förde fram: i själva verket var han världens störste tvivlare och trodde inte på någonting.

Man får inte läsa Fort ytligt, säger kännarna och beundrarna av hans böcker, ty då kan man göra sig skyldig till en fullständig felbedömning.

Ett uttryck för Forts underfundiga "humor" var att han hävdade att jorden stod stilla i rymden, att stjärnorna var hål i ett ganska närbeläget skal omkring jorden, att nebulosorna var lysande fläckar på skalet och att planeterna kretsade omkring alldeles i närheten av jorden...

Förgäves har jag sökt efter tecken på att Charles Fort menade detta som en skojsam tankelek. Nej, han lanserade det helt allvarligt som plausibla teorier!

Någon större skämtare var inte "den skygge, björnliknande mannen med valrossmustaschera". Framställningen är tröttsam, och det är något nevrotiskt sönderstyckat och rörigt över den. Fort är inte rolig att läsa. Vad han bjuder är en talanglös uppräknings av en massa likartade fenomen. Han är fullständigt amatörmässig både som forskare och skriftställare; ja texten saknar egentlig intelligensdimension.

Vad var det nu som Fort satt och gjorde anteckningar om på biblioteken och samlade ihop till böcker? Jo, det var hägringar på himlen av städer, landskap, arméer, fartyg; mystiska ljud som från kanoner; knallar som från explosioner i skyn; vitklädda gestalter och lysande eller mörka föremål på himlen (Fort var en föregångare till vår tids ufologer); okända föremål som passerar solen; ljusprickar på månen, Mars och Venus; geometriska formationer på månen; stenar och varmt vatten som fallit från himlen m.m.

SM

Eventuella protester mot ovanstående recension mottas utan animositet men med ett överlägset flin.

SKIVOR

Proprius förlag i Stockholm är en egen-sinnig företeelse på bokmarknaden. Det ger ut böcker, ett brokigt utbud från "Exempelsamling i bokföring" till "Ramakrishnas samtal" och "Kulter Sekter Samfund". Sedan ett par år har förlaget också gjort en inbrytning på den inte särskilt rika svenska skivmarknaden och i rask takt gett ut snart ett dussin LP-skivor med mycket varierad musik: andliga visor, orgel, israelisk folkmusik och violino grande. Jag har lyssnat på tre av skivorna. Man kanske inte ska skriva om musik utan att vara fackman, och det är jag minst av allt; jag har inte mycket gehör och kan inte mer än mödosamt stava mig fram genom notskriften. Men jag älskar musik i de flesta former, och då jag tror att flera av Sökarens läsare skulle ha glädje av att höra den här musiken, vågar jag ett försök.

Jag har aldrig hört Leif Strands kammarkör i verkligheten; här finns den på tre skivor, och texten upplyser att den brukar framträda i Norrmalmskyrkan i Stockholm. I maj 1969 spelade kören in "En skiva" (Proprius/HMV-EMI 4 E 061-34019) tillsammans med en grupp instrumentalister som vanligen brukar kallas jazzmusiker: Arne Domnerus (altsax), Bengt Hallberg (piano), Georg Riedel (bas) och några till. April 70 gjordes "En skiva till" (Proprius 250402-1083) och maj 71 "Sorgen och glädjen" (Proprius 250402-010). Till de båda sista medföljer texter och kommentarer. Skivorna kostar per styck 27:— plus moms.

En kammarkör som brukar sjunga i kyrkan och en grupp jazzmusiker framträder alltså tillsammans. "En skiva" innehåller två stycken för soloklarinet och fem stycken för kör och instrumentalister. Två stycken har mycket korta texter med "andlig" anknytning, texter som bärs fram av kören i ständiga variationer. Men annars används kören som ett instrument, som får ge bakgrunden till solisternas improvisationer. Ska då detta kallas "sakral musik" eller "jazz"? Det är båda och inget, musiken går över alla gränser. Jag kan inte sätta någon etikett

på den här musiken annat än att den är skön att lyssna på.

På "En skiva till" har kören en mer aktiv roll, och texterna är mer framträdande. Här finns bl. a. en tonsättning av Höga Visan 7: 6—10 och en festlig version av folkvisan "När jag var en bonde-dräng". Andra sidan upptas av "Mässa för nutid", byggd på en "modernistisk" dikt av Mårten Wålsten. Leif Strands musik kan kallas radikal och modern men knappast svår (i betydelsen svårupplevd). Den ger ton åt textens tvivel, ångest och längtan efter försoning, tills massan klingar ut i ett stilla Agnus Dei.

I "Sorgen och Glädjen" har kören huvudrollen. Skivan innehåller arrangemang av Leif Strand av gamla psalmer och andliga visor, t. ex. verser ur psalmbokens nr. 58, 70, 71, 132, 135, 365, 591, 599. I några av sångerna, som "Veni, Sancte Spiritus", finns det radikala tonspråket från Strands tidigare kompositioner. Men de flesta arrangemang är "rakt fram"; kören bär fram texten klart och enkelt, och kring den väver instrumentalisterna sina improvisationer som fångar upp stämningar och känslor. Sångerna är inte uppjazzade eller uppoppade, men rytmen tas fram och får ge uttryck åt glädjen och trovissheten.

Jag tycker mycket om den här musiken. Såvitt jag kan bedöma är inspelningarna av imponerande hög och jämn kvalitet såväl musikaliskt som tekniskt. Höjdpunkterna är så många att det är svårt att peka ut några, men de kan just nu få vara Jan Johanssons skönt svängande, lite vemodiga "Blowing in the wind" på "En skiva", Bengt Hallbergs praktfulla "Halleluja!" på "En skiva till", och slutligen på "Sorgen och glädjen", väckelsesången "O, hur saligt att få vandra", framförd så rytmiskt livfullt att man får lust att dansa till den. Jag kan bara rekommendera alla som tycker det minsta om musik att lyssna på minst en av skivorna. Vilken man än börjar med är risken stor att man vill höra de båda andra också.

Nils-Olof Jacobson

KROPPSENERGIALSTRAREN MWO

demonstreras av H. Schubert
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm.

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

"MENING"

Följande är **spekulationer av tveksamt värde.**

Utgångspunkten för tankegång-
en är parapsykologiska fall som
tyder på reinkarnation; åtskilliga
sådana har undersökts på ett in-
telligent sätt av ett litet antal fors-
kare. Det rör sig om barn som har
berättat att de levit förut; deras på-
stående om den tidigare existen-
sen har kontrollerats och befun-
nits stämma med verkligheten.
Objektivt sökande efter en förklar-
ing har visat att mycket talar för
reinkarnation; ja, det **mest sanno-
lika** synes vara **personlighetens
återfödelse i jordisk gestalt.**

Det är alltid äventyrligt att dra
slutsatser som inte beror av direkt
iakttagelse eller fullständig logisk
bevisning. Man tar alltså en risk
om man bestämmer sig för att
"tro" att det finns fall av verklig
återfödelse. Men naturligtvis har
det ingen större betydelse om jag
skulle missta mig. Miljarder män-
niskor har före mig under tidernas
lopp tagit fel i väsentliga religiösa
och filosofiska trosfrågor. Fast det
vore onekligen löjligt att gå om-
kring med en tro som är felaktig.
En sådan situation vill man undvi-
ka. Men om man är medveten om
osäkerheten i sina spekulationer,
kan man väl tillåta sig att ha en
tro.

Karakteristiskt för reinkarna-
tionsfall är att en människa minns
att hon varit en person som **dött
i unga år**, ofta som barn, utan att
livet fått en naturlig ände. Det har
varit sjukdom, olyckshändelse,
mord eller avrättning som gjort
slut på henne. Få fall är av annan
typ, och dessa kan vara osäkra.
Om man — som jag — tror på
återfödelse som förklaring till fall
av detta slag, frågar man sig: vad
är orsaken? Man kan tänka sig
att om personligheten förblir intakt
under i varje fall någon tid efter
kroppens död, kan den kvarva-
rande **livsviljan** hos psyket leda till
att detta inkarnerar i ny kropp

utan att det är någon "högre me-
ning" med den saken. Men den
tolkningen är inte övertygande. Ty
om det är livsviljan hos det över-
levande psyket som åstadkommer
återfödelsen — t. ex. genom be-
sättelse — skulle man vänta sig att
även åtskilliga personer som dött
på höjden av sitt liv, i 40- till 60-
årsåldern, skulle födas igen, ty de-
ras livsvilja torde inte vara mindre
än de yngres. Men det är inte me-
delålders och äldre människor
som personer med reinkarnations-
minnen kommer ihåg att de varit,
utan **unga människor som dött för
tidigt.**

Jag menar att detta reinkarna-
tionsfallens bestämda utseende ty-
der på att det inte är tillfälligheter
utan ett givet livsmönster som är
orsaken till återfödelse. Det
mönstret torde inte vara slumpens
verk utan inritat i universum av en
högre intelligens.

De för tidigt dödas återfödelse
torde ingå i ett meningsfullt ske-
ende. Ty om ingen "mening" fun-
nes med den enskilda människans
tillvaro, skulle naturen vara helt
ointresserad av hennes öde, och
återfödelse av för tidigt döda män-
niskor vore då alltid inaktuell.

Reinkarnationer skulle i sig själ-
va kunna vara undantag, naturens
nycker liksom siamesiska tvil-
lingar. Men när det synes som om
en högre mening är förbunden
med reinkarnationen och därmed
alltså med de återföddas liv över
huvud taget, förefaller det sanno-
likt att en "mening" finns **för alla.**
Ty **högre mening** kan inte gärna
vara någon naturens anomali, som
drabbar bara en del. Finns mening
för några, så finns det för alla. Och
mening tror vi väl också är för-
bunden med **rättvisa.** Ur rättvise-
synpunkt räcker det självklart inte
med ett enda jordeliv. Det behövs
flera för alla. (Men kanske är det
endast de som återkommer
snabbt, eftersom de dött för tidigt,
som minns.)

SÖKAREN

Nr 2 1972 Årgång 9

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,

Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration
ske med svensk postgiroanvisning.

I Finland kan inbetalning göras till Aka-
demiska Bokhandeln, Postfack 10128, Hel-
singfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar
då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriiser (moms tillkommer):

Helsida 250:—, halvsida 150:—, små-
annonser 5:— per cm men minst 15:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1972

INNEHÅLL:

Återfödelse? 1

Stanley Sjöberg: spiritismen antikrist! 5

Är mediumistiska operationer verklighet
eller bluff? 6

Björn Kläppe:

Hos Tony Agpaoa 8

Eugen Semitjov — intervju 14

Olle Jönsson berättar 16

Roland Adlerberth:

Utländsk bokvandring 17

Dénis Lindbohm:

Att tända en eld 20

SM:

"Mening" 24